

“Ο,τι σπέρνεις
θερίζεις...”

Γεράσιμος Αρσένης

Ακραία φρίκη

Η εβδομάδα που πέρασε κινήθηκε στον απόηχο των κινητοποιήσεων και των συγκρούσεων έξω από τα εξεταστικά κέντρα. Για ν' ακολουθήσουν οι προσαγωγές στα δικαστήρια και, το κορυφαίο γεγονός, η δολοφονική απόπειρα κατά του Δημήτρη Κουσουρή.

«...με σκοπό θανάτου», δήλωσαν οι γιατροί για τα χτυπήματα που δέχτηκε ο φοιτητής και μέλος του ΝΑΡ. Για την -ισοδύναμη- βία των «άκρων» ήταν οι δηλώσεις του υπουργού δημόσιας τάξης και μεγάλης μερίδας των ΜΜΕ. Ακραία φρίκη, αλήθεια...

★ **“Η στάση τους δεν προάγει τη δημοκρατία, αλλά προάγει το φασισμό...”**

Ελευθεροτυπία, Πέμπτη 18 Ιούνη, δηλώσεις του πρωθυπουργού για τους αδιόριστους εκπαιδευτικούς.

★ **“Ήταν στοιχεία από ακροκινούμενες ομάδες”**

Ελευθεροτυπία, Πέμπτη 18 Ιούνη, Γ. Ρωμαίος, υπουργός δημόσιας τάξης.

★ **Οι κτηνώδεις ενέργειες αυτού του δήθεν συνεπούς περιθωρίου αποδεικνύουν ότι οι φασίστες, όποιο προσωπείο και αν φορούν, είναι φασίστες.**

Ελευθεροτυπία, Τετάρτη 17 Ιούνη, ανακοίνωση της ΟΛΜΕ για τον προπηλακισμό του προέδρου της, Ν. Τσούλια.

★ **“Όταν μάλιστα είδα στο συλλαλητήριο ότι αποδοκίμαζαν και εκπροσώπους κομμάτων, όπως τη γενική γραμματέα του ΚΚΕ, πλέον πίστεψα ότι κάτι ετοιμάζεται...”**

Νέα, Πέμπτη 18 Ιούνη, Ν. Τσούλιας, για τα γεγονότα στη Κάνιγγος.

Και όμως ήταν σχεδόν αόρατοι. Καθώς οι προβολείς της δημοσιότητας πέφταν πάνω στους αδιόριστους εκπαιδευτικούς και στις κινητοποιήσεις, στις συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και στους πανταχού παρόντες «ακροκίνητους προβοκάτορες» -όπως ονομάστηκαν από υπουργούς και ΜΜΕ- οι συμμετέχοντες στον διαγωνισμό υπήρξαν μόνο για να ψελίζουν σύντομες δηλώσεις. Πάντα ίδιες, πάντα να φταίει η ανεργία. Και όμως άνηκαν ξεκάθαρα στην πλευρά των θυτών. Αυτών που ενώ τα πάντα καίγονταν γύρω τους, έτρεχαν με την ελπίδα να βολευτούν σε ένα μίζερο κόσμο. Εκσυγχρονισμένοι παντελώς, υλοποιούν στο μέγιστο βαθμό την απογύμνωση της παιδείας από την έννοιά της -αν ποτέ αυτή η λέξη είχε κάποιο νόημα σ' αυτή την κοινωνία. Αν κάτι είναι παρήγορο είναι ότι αποτέλεσαν μια μικρή -οπωσδήποτε θλιβερή- μειοψηφία: μετά βίας 25.000 σε ένα σύνολο 120.000 αδιόριστων εκπαιδευτικών.

Ημερολόγιο καταστρώματος

ΠΕΜΠΤΗ 11 ΙΟΥΝΗ

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ με τα ΜΑΤ για τον διαγωνισμό του υπουργείου παιδείας στα Πατήσια, στον Άλιμο, στην Πάτρα, στον Πύργο, στο Αγρίνιο, στα Ιωάννινα, στην Καρδίτσα και στην Αλεξανδρούπολη. 22 συλλήψεις.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12 ΙΟΥΝΗ

ΠΡΩΤΗ μέρα του διαγωνισμού. Συμπλοκές με τα ΜΑΤ στα Πατήσια, στον Άλιμο, στην Αγ. Παρασκευή, στο Ρέθυμνο, στα Ιωάννινα, στο Αγρίνιο, στη Λαμία, στη Κοζάνη και στον Πύργο. 20 συλλήψεις και 8 τραυματίες.

ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΗΚΑΝ τρεις ακόμη αστυνομικοί για συμμετοχή τους σε κύκλωμα ναρκωτικών.

ΚΛΙΜΑΚΩΝΕΤΑΙ η απεργία στα εργοστάσια της General Motors στις ΗΠΑ. 9.800 απεργοί σε εργοστάσια-κλειδιά, ενώ η παραγωγή έχει σταματήσει και σε πολλά άλλα από έλλειψη ανταλλακτικών. Η General Motors έχει απολύσει 50.000 εργάτες τα τελευταία 20 χρόνια, ενώ σκοπεύει ν' απολύσει άλλους 11.000 τα επόμενα δύο.

ΣΑΒΒΑΤΟ 13 ΙΟΥΝΗ

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ στα εξεταστικά κέντρα στον Άλιμο και στην Πεύκη, στη Θεσσαλονίκη, στα Ιωάννινα, στην Κοζάνη και στο Ηράκλειο.

ΑΝΟΔΟΣ της ακροδεξιάς στην Αυστραλία.

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΟΥΝΗ

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ μπροστά από τα εξεταστικά κέντρα στα Πατήσια, στις Σέρρες και στη Ρόδο. 13 συλλήψεις.

ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ δημιουργούν για πρώτη φορά ομοσπονδία των εργαζομένων τους.

ΔΕΥΤΕΡΑ 15 ΙΟΥΝΗ

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ άτομα στα δικαστήρια για συμπάρασταση τους 9 συλληφθέντες στην Αθήνα, στα επεισόδια της Κυριακής. Σύλληψη ενός από συμπαραστάτες, ενώ οι 9 συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι. Συγκέντρωση και πορεία χιλιάδων ατόμων από την Κάνιγγος. Προπηλακισμός του προέδρου της ΟΛΜΕ, Ν. Τσούλια.

ΔΥΟ στρατιώτες νεκροί και ένας τραυματίας σε ναρκοπέδιο στον Έβρο.

ΔΙΗΜΕΡΗ αεροπορική άσκηση του ΝΑΤΟ στα σύνορα με το Κουσουπόεδιο. Συμμετείχαν 84 αεροσκάφη.

ΜΟΡΑΤΟΡΙΟΥΜ ανάμεσα σε Αιθιοπία - Ερυθραία.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ότι η βρετανική κυβέρνηση σκοπεύει να βυθίσει 122 -άχρηστες πλέον- πλωτές εξέδρες πετρελαίου στη Βόρεια θάλασσα.

ΤΡΙΤΗ 16 ΙΟΥΝΗ

ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΟΙ τραυματίζουν έξω από τα

δικαστήρια της Ευελπίδων τους φοιτητές Δ. Κουσουρή, Ηλ. Φωτιάδη και τον αδιόριστο εκπαιδευτικό Γ. Καραμπατσόλη. Σε κρίσιμη κατάσταση ο Δ. Κουσουρή.

ΣΕ ΦΥΛΑΚΙΣΗ 6 μηνών με αναστολή για παράνομη οπλοφορία καταδικάστηκε αγρότης που είχε πυροβολήσει αλβανό μετανάστη επειδή αποπειράθηκε να κλέψει λίγα κρεμμύδια από το χωράφι του.

ΕΛΛΑΔΑ και Τουρκία αρχίζουν ν' αποστέλλουν πολεμικά αεροπλάνα και πλοία στην Κύπρο. Αύξηση της στρατιωτικής θητείας στα σύνορα.

ΔΙΑΡΡΟΗ ραδιενεργού ύδατος στον πυρηνικό σταθμό του Τσερνόμπιλ.

ΤΕΤΑΡΤΗ 17 ΙΟΥΝΗ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ το πρωί έξω από το τουρκικό προξενείο της Θεσσαλονίκης για την δίωξη των τούρκων φοιτητών. Πορεία 350 ατόμων το βράδυ για τη δολοφονική απόπειρα κατά του Δ. Κουσουρή.

ΑΘΩΟΣ 73χρονος για τον φόνο αλβανού μετανάστη που αποπειράθηκε να τον ληστέψει.

ΠΕΜΠΤΗ 18 ΙΟΥΝΗ

ΠΟΡΕΙΑ και επεισόδια 6-7.000 ατόμων στην Αθήνα, για τον Δ. Κουσουρή. Πορεία 1.000 ατόμων και στη Θεσσαλονίκη.

6ΗΜΕΡΗ απεργία στα λιμάνια Πειραιά και Θεσσαλονίκης.

Κάτοπτρα και αντικατοπτρισμοί

Βία των άκρων με την Παιδεία στη μέση...

Ελευθεροτυπία, Πέμπτη 18 Ιούνη

...και αντικριστά σε δύο φωτογραφίες, πρώτη σελίδα, ο Δημήτρης Κουσουρή και ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ. Ο ένας να χαροπαλεύει, με τα κοράκια-δημοσιογράφους να ορμάνε στο χειρουργείο για μια φωτογραφία. Ο άλλος, να συνεχίζει τις δημόσιες σχέσεις και μετά την έξοδό του από το νοσοκομείο, όπου παρέμεινε μόνο και μόνο για τα ΜΜΕ. Και οι δύο θύματα της βίας των «άκρων».

Γιατί βέβαια, αφού επί τόσες μέρες στα μέσα παρέλαυναν οι «γνωστοί-άγνωστοι», σπάζοντας κλοιούς των ΜΑΤ και την κοινωνική γαλήνη, ήρθε η ώρα να συμπληρωθεί το σκηνικό με την εμφάνιση και των ακροδεξιών. «Είναι τα άκρα που συγκρούονται», κραυγάζει ο υπουργός και μερίδα του τύπου. Γιατί στο θέατρο των ΜΜΕ χωράνε πολλοί κομπάρσοι, έτσι ώστε να προβάλλεται ο λόγος των καραγκιόζηδων.

Για τον Δημήτρη Κουσουρή κανείς βέβαια δεν ευθύνεται. Υπουργεία, ΜΜΕ και αστυνομία κάνουν την δολοφονική απόπειρα μπαλάκι ο ένας στον άλλο, για να καταλήξουν, φυσικά, στην τυφλή βία των «γνωστών-άγνωστων» -δηλαδή στους αναρχικούς (πχ. «Ελευθεροτυπία»), τους ακροαριστερούς (πχ. «Νέα») ή το ΝΑΡ (πχ. «Αυγή»), που χτύπησαν τον πρόεδρο της ΟΛΜΕ. Είναι δηλαδή τα ΜΜΕ και το κλίμα που εγληματικά διαμόρφωσαν -την ίδια ακριβώς μέρα που ο Δ. Κουσουρή δεχόταν την επίθεση από τους παρακρατικούς- που επικαλείται ο υπουργός δημόσιας τάξης για ν' αποποιηθεί τις ευθύνες του.

Το έγκλημα δεν είναι βέβαια στιγμιαίο, αλλά διαρκείας. Είναι ο καλλιεργούμενος εδώ και μέρες βιασμός της πραγματικότητας, με την απόδοση «ακράιων» χαρακτηριστικών στις κινητοποιήσεις και τις συγκρούσεις χιλιάδων ανθρώπων. Είναι η γκεμπελική έμπνευση ταύτιση της ζωντανής αγωνίας και του αγώνα ολόκληρων κοινωνικών κομμάτων με τον (παρα)κρατικό φασισμό των συμμοριών της εξουσίας. Από τους φασίστες μέχρι τους αναρχικούς, η ακραία τυφλή βία, όλοι ίδιοι: αν το θεώρημα γίνει δεκτό, τότε το αξίωμα που προβάλλει είναι ότι η κρατική εξουσία και τα ΜΜΕ είναι η μόνη φωνή της λογικής. Το παρεπόμενο συμπέρασμα είναι βέβαια και ότι η κοινωνία είναι παράλογη, αλλά αυτό δεν μπορεί να ειπωθεί ανοιχτά.

Και τελικά δεν χρειάζεται να αγοράσεις την «Εξουσία» για να βρεις πίσω από το πρωτοσέλιδο για τον Δ. Κουσουρή -την αγωνία για την πορεία της χώρας προς την ΟΝΕ. Για την ανάγκη να υπάρχει κοινωνική πολιτική και οι «χρήσιμες βαλβίδες εκτόνωσης της έντασης». Για το γεγονός ότι πουθενά δεν θα διαβάσεις ότι χιλιάδες άνθρωποι δεν έχουν κανένα μέλλον μέσα σ' αυτό το σύστημα. Για το ότι τα κάθε είδους «διαπλεκόμενα» δεν σταματάνε ούτε μπροστά στο αίμα. Δίνοντας γραμμή και κάλυψη στην πολιτική εξουσία -πριν απ' αυτή και γι' αυτή. Έτσι κι αλλιώς είναι γνωστό ότι οι γύπες τρέφονται από το θάνατο...

Μ.Κ.

AGENDA

Εκδηλώσεις...

• Τετάρτη 24/6, 7:30 μ.μ. διοργανώνεται **σύσκεψη-συζήτηση** για τους εργαζόμενους στα χαρτοπωλεία, χαρταποθήκες, φωτοτυπεία από το Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου, Χάρτου & Γραφικών Τεχνών (Καποδιστρίου 12, β' όρ., πίσω από το Υπ. Εμπορίου).

• Πέμπτη 25/6, 7:00 μ.μ. στον ίδιο χώρο, διοργανώνεται **συνάντηση** των Ηλεκτρονικών και Χειριστών Η/Υ, Προγραμματιστών, Αναλυτών από τη **Συνσείρωση Εργαζομένων** στα Φωτοαντιγραφικά και τον Πανελλήνιο Σύλλογο Πληροφορικής-Ηλεκτρονικής.

Εκδόσεις...

• «Αναρχική Παρέμβαση». Ιούνης '98, τεύχος 21.

• «Γιατί οι μηχανές δεν μπορούν να δημιουργήσουν αξία», του Γιώργου Καφετζή. Μπροσούρα από το εκδοτικό έγχειρμα **ΑΝΤΙΣΧΟΛΕΙΟ**. Μάης '98.

Αλληλογραφία

Η αγάπη απαιτεί σκληρότητα απέναντι σ' αυτούς που δεν καταλαβαίνουν την αγάπη

Όχι βία, αλλά απώθηση των παρασίτων. Δημιουργία στο χάος που μας παρασύρει, σ' ό,τι μας επιβάλλεται με την αίσθηση του «παραλόγου», του άσκοπου στο κυνήγι της μέρας, το φριχτό συναίσθημα του ανύπαρκτου που συμμετέχεις κι ενισχύεις κάτι που λογικά δεν ισχύει, λέξεις - σύμβολα χωρίς αντίκρουσμα, μια επιβληόμενη χωρίς περιεχόμενο διαδικασία «κοινωνικοποίησης» μας κατέστησε χρεώστες, μηχανοκίνητους ηθοποιούς σε κάθε αναπαράσταση της ψευδοκρατίας.

Μονομαχίες καρεκλών. Βέβαια ούτε η σκέτη άρνηση, ούτε η Υποταγή - Αποδοχή είναι λύση αν κάτι δεν αλλάξει, αν δε θριαμβεύσει πάνω απ' όλα και διαρκώς ο πόθος, η ευκαιρία στην αλλαγή. Φτάνει πια. Αντίταξη χρωμάτων. «Εμείς» κι «αυτοί», κι η καρδιά στα κάγκελα. Θαύματα μισοτιμής, γέλιο και πόνος σε δόσεις. Κι αυτός ο αισθητικός καθωσπρεπισμός! Το μεγαλύτερο δέντρο, στο μεγαλύτερο σκουπιδαριό. Κι η τάξη συνεχίζει το έργο της παραδοσιακά, πάντα με το άλλοθι της προόδου και του πολιτισμού συνεχίζοντας τις φρικαλεότητες, ρίχνοντας στάχτη στα μάτια. Ποιος εθελουφλεί; «Αν όλοι οι άνθρωποι ήταν τυφλοί, θα ήταν αυτός λόγος για να αρνηθούμε την ύπαρξη του ήλιου;» Η επανάσταση δεν μπορεί να περιμένει συμμάχους. «Δυτικοί» και αγωνιστές της θεμελιώδους ζωής, πολιτισμένοι και χωριάτες, όχλος και άνθρωποι - εξαρτήματα μηχανής και ξεπέραςμα της κοινής συνείδησης. Ο καθένας ζει και πληρώνει αυτό που είναι, ασκεί όλον τον κόσμο, ακόμα κι αυτός που του γυρίζει τις πλάτες λέγοντας όχι στο Νόμο. Σ' όλους τους αγωνιστές, αν και το ξέρω, η μόνη συμπαράσταση και αλληλεγγύη είναι η συνέχιση, η συμμετοχή στον ίδιο τον αγώνα και όχι οι διθύραμβοι σ' αυτόν που την πληρώνει μόνος.

Remegence

Απ' τη σκλαβιά της ελευθερίας μου στη θέση κάθε χαμένου αγώνα, κάθε παραίτησης, στο μηδέν χιτίζεται ένα γραφείο που μας διαπραγματεύεται όλους.

Ο θρίαμβος του συστήματος. Για άλλη μια φορά οι νόμοι του επαληθεύθηκαν με την καταστολή της κατάληψης Βαρβάρας κάτι που σημαίνει πολλά «σύντροφοι» (γελοίο), μιας και η Βαρβάρα είχε σπάσει τα δεσμά του περιθωρίου, η Βαρβάρα είναι σύμβολο, μήνυμα στις συνειδήσεις, ένας ζωντανός παλμός στη ροή του αγώνα. Με το να χαθεί τόσο άδικα, είναι τόσο θλιβερό, νιώθω και ζω την ήττα, αφού ένοιωθα και τη νίκη. Μετά από μια μεγάλη απογοήτευση που είχα υποστεί βρήκα τη δύναμη να ξαναπαλέψω μ' όλα αυτά που μισώ, έστω και λίγο. Φτιάξαμε ένα στέκι (κατάληψη) και για μας η Βαρβάρα ήταν και είναι δύναμη και ελπίδα. Αντί από αυτή την εστία να δημιουργηθούν νέοι χώροι αντίστασης, νέες εστίες αγώνα και δημιουργίας, τώρα κουβαλάμε αυτό το φορτίο της ήττας. Κατ' επίφαση οι λόγοι μπορεί να είναι αρκετοί και να ικανοποιούν τους ρεαλιστές και κάθε λογής ψευτοεπαναστάτες, η ουσία όμως είναι πολύ πιο απλή και θλιβερή, έ-

νας είναι ο λόγος κι όποιος θέλει ας το χωνέψει. Τα κεκτημένα δίκαια πολλοί τα απολαμβάνουν, λίγοι όμως μάχονται και πληρώνουν για τη λεηλασία τους το τίμημα της ελευθερίας. Και δε μιλά βέβαια μόνο για τη στιγμή που ο Νόμος επιτέλεσε το έργο, μιλάω ότι αυτό είναι κανόνας. Κάπου είδαμε πού βρισκόμαστε. Βλέπω πως ο καθένας μόνος του πρέπει να προχωρήσει γιατί ο χειρότερος εχθρός τελικά, ακόμα κι απ' τους ίδιους τους θεσμούς είναι η προδοτική υποστήριξη, οι δήθεν δικοί μας που τρέχουν για τουρισμό στις συναυλίες και τα πανηγύρια, το πολύ-πολύ κοινοποιούν τον μαχόμενο εαυτό τους με συνθήματα κατόπιν εορτής. Δίνοντας στην κωλοκοινωνία το άλλοθι της δήθεν επανάστασης κι αυτό είναι το χειρότερο, το πιο ύπουλο χτύπημα. Κι αυτό δεν είναι γνώμη, δεν είναι άποψη, είναι βιώματα. Ελπίζω τα γράμματα ν' αλλάξουν, «η ήττα μας δεν αποδείχνει τίποτα άλλο πέρα απ' ό,τι παραείμαστε λίγοι όσοι αγωνιζόμαστε ενάντια στην προστυχιά και περιμένουμε από τους θεατές τουλάχιστον να ντρέπονται» (Μ. Μπρεχτ). Μόνη μας τέχνη ο εμπαιγμός κι ο αυτοοίκτος, όσο για κάποια κέντρα μάλλον αντικοινωνικά θα πρέπει να λέγονται κι όχι κοινωνικά, διακοσμητικά είδη του πολιτισμού. Η αλήθεια δεν αρέσει το ξέρω, μα η σιωπή είναι χειρότερη.

(Αυτό το γράμμα το έγραψα σε δύο φορές. Το πρώτο μαθαίνοντας τη σύλληψη του αγωνιστή

Ν. Μαζιώτη και το δεύτερο μαθαίνοντας τα άσχημα νέα της κατάληψης Βαρβάρας. Η θλίψη μου είναι μεγάλη, μπροστά το χάος. Μακάρι ν' αλλάξουν τα πράγματα, αυτό που συμβαίνει είναι παράλογο. Εύχομαι δύναμη σ' όποιον αγωνίζεται. Τίποτα δεν πάει χαμένο, η μόνη ήττα είναι το μηδέν που μας απειλεί και η υποκρισία που το διαλαλεί. Κλείνοντας θέλω να πω σε μερικούς πως και μεις οι παραμεθόριοι, οι «χωριάτες» έχουμε το δικαίωμα να ενημερωνόμαστε και να λέμε ό,τι πιστεύουμε, όσο τρελό κι αν είναι. Ούτε αναρχικοί φωνάζουμε πως είμαστε, αλλά ούτε καταλαβαίνουμε από στολές και κανόνες συμπεριφοράς. Φτάνουν τα παραμύθια και τα ιστορλίκια. Ας πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Έστω αυτό ας «πράξουμε».

Θ.Μ. Καστοριά

Η αλαζονεία της εξουσίας ισχυροποιεί την ευσχημοσύνη των ανθρώπων

- ! Οι εξετάσεις αλαλίας πιστοποιούν την παιδαγωγική αρετή των εμπνευστών τους.
- ! Με οχτάωρα αστεία τεστ IQ θέλουν να επιβάλλουν το μύθο της ευφυΐας.
- ! Η αναγωγή των εξετάσεων σε πεμπουσία αποτελεί και ομολογία ανάλογου πλούτου ιδεών.
- ! Η βία είναι προϊόν της επιστημοσύνης τους.
- ! Ο εξουσιαστικός διαχωρισμός των εκπαιδευτικών οδηγεί στον κατακερματισμό του σχολείου.
- ! Ο μερισμός της εκπαιδευτικής διαδικασίας την καθιστά άκυρη.
- ! Οι εξετάσεις καταδεικνύουν την πενταετή σπατάλη χρόνου στα παιδαγωγικά τμήματα.
- ! Η απουσία λόγου των παιδαγωγικών τμημάτων τα προσβάλλει και τους δωρίζει αβέβαιο μέλλον.
- ! Οι εξετάσεις τους αποτελούν βασκανία και ξεμάτιασμα μπροστά σ' αυτά που φέρνει η αυγή του επερχόμενου αιώνα.
- ! Οι εξετάσεις τους είναι και ένα πείραμα... η ουσία βρίσκεται στη γωνία.
- ! Η αξιολόγηση αποτελεί το άλλοθι στο κυνήγι των Ερινύων.
- ! Οι σιωπηλές πλειοψηφίες της ευαξίας του νεκροταφείου δε γράφουν ποτέ ιστορία.
- ! Τον πολιτισμό δημιουργούν οι ανήσυχες μειοψηφίες, τα ελεύθερα πνεύματα.

- * Η καταστολή θα αποτελεί στο εξής το ύψιστο επιχείρημα.
- * Οι μικρές μας ορδές κοιτάζουν στα μάτια τον Ηρώδη και αφήνουν άναυδους τους λεγεωνάριους κάτι περιέργων συνδικάτων. Τους κάνουν να φαίνονται ΤΙΠΟΤΑ.
- * Η συνειδητοποίηση του όρου ΠΟΛΙΤΗΣ γεννά την αντίσταση σαν προϊόν πολιτικής συνείδησης.
- * Η αντίσταση σαν προϊόν πολιτικής συνείδησης κατοχυρώνει την έννοια του ΠΟΛΙΤΗ.

Τα καρτέλ της εκπαίδευσης δεν θα αφανίσουν τον αλτρουισμό και την τέχνη του δασκάλου

Στο νησί της ΑΒ

(Προκήρυξη που μοιράστηκε στην πανεκπαιδευτική συγκέντρωση στις 15/6.

Αλφα

ΕΤΟΣ 4ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 138

ΕΚΔΟΤΗΣ: «ΑΛΦΑ» Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοικτά
κάθε Πέμπτη 8.00-10.00 μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
e-mail: alfanarc@compulink.gr
http://www.geocities.com/
CapitolHill/Lobby/4002
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» (τηλ.: 3802040), «ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» (τηλ.: 3608635). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ «ΝΑΥΤΙΛΟΣ» (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ.: 257364). ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 8:00 - 10:00 μ.μ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ.

είναι θα περάσει...

Για τους εξουσιαστές υπάρχει πάντοτε μια εύκολη λύση για την αντιμετώπιση κάθε είδους κρίσης που μπορεί να διέλθει το καθεστώς της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, τάξης και ασφάλειάς τους. Έτσι, και στα νοτιοανατολικά της χερσονήσου του Αίμου, όπου οι κοινωνικές αναταραχές και συγκρούσεις ολοένα και αυξάνονται στις δυο όχθες του Αιγαίου, η "συνταγή" είναι γνωστή και πολλάκις δοκιμασμένη. Σενάρια πολέμου και θερμών επεισοδίων μέσα στο καλοκαίρι (όπως τυχαίως και φέτος θα περάσουν από το θερινό τμήμα της βουλής τα σημαντικότερα νομοσχέδια για την οικονομία, τις εργασιακές σχέσεις, την παιδεία) βλέπουν ξαφνικά όλοι τους. Αεροπλάνα ξαναρχίζουν το κρυφτοκνηνηγό στα σύννεφα πάνω από το Αιγαίο που εξακολουθεί ωστόσο να ανήκει στα ψάρια του. Και ξανά στην επικαιρότητα η υστερία για την παλλαϊκή άμυνα, την στράτευση των γυναικών, την δεκάμηνη θητεία στην παραμεθόριο, την εθελοντική στράτευση πενταετούς υποχρέωσης γυναικών - ιδιαίτερα από τις "ακριτικές γωνιές" της Ελλάδας- για την δημιουργία της "ελλάδας των ελλήνων". Την παραμεθόριο εκείνη στην οποία άλλοι δύο άνθρωποι σκοτώθηκαν από νάρκη και άλλοι δύο έμειναν μισοί από ακρωτηριασμό μελών του σώματός τους. Με τους μικρούς πάγκαλους, αρσενήδες, ρωμαίους, γιαννόπουλους, να "την βγαίνουν" εκσυγχρονιστικότερα στον Σημίτη από κοινοβουλίου βήματος, ουρλιάζοντας για ανθρώπινα δικαιώματα στη "βόρειο ήπειρο" για "έλληνες στη Σιβηρία", για τα ψίχουλα που δίνει το κράτος για την ασφάλεια από εσωτερικούς κι εξωτερικούς εχθρούς. Και ελάχιστους άλλους (γραφικοί;;) να φωνάζουν έξω από το τουρκικό προξενείο ότι σε Ελλάδα, τουρκία, αλβανία, ο εχθρός είναι στις τράπεζες και τα υπουργεία, θέλοντας μέσα σε όλο αυτό το κλίμα να δηλώσουν ότι κάποιοι άνθρωποι εκείνη την ώρα, στην απέναντι όχθη, σύρονται σε φυλακές και δικαστήρια, για τους ίδιους λόγους που άλλοι εδώ συγκρούονταν επί μέρες με το κράτος και τους μηχανισμούς του. Και την ώρα που σου έρχεται να τρελαθείς τελείως, ένα e-mail στέκεται να σου θυμίζει ότι όλα συνεχίζονται. Ένα μήνυμα για συνάντηση σε όλα τα επίπεδα, των ανθρώπων που δεν πρόκειται να μείνουν θεατές ενός έργου σε επανάλυση.

Μήνυμα από την τουρκία

Μέσω του δικτύου AlterE-E λάβαμε το ακόλουθο μήνυμα:

"Είμαστε από την τουρκία... εδώ η κυβέρνηση διαδίδει φήμες για πόλεμο ανάμεσα στην Ελλάδα και την τουρκία τον Αύγουστο του 1998...

Θέλουμε να επικοινωνήσουμε επικοινωνώντας με αναρχικούς στην Ελλάδα για να οργανώσουμε μια κοινή αντιπολεμική καμπάνια. Είμαστε απλά αναρχικοί φοιτητές χωρίς επαφές. Βοηθήστε μας να έρθουμε σε επαφή".

Για επικοινωνία με τους αναρχικούς φοιτητές στην τουρκία:
e-mail: cozzur@netone.com.tr

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 5 τούρκους φοιτητές

Το απόγευμα της Τρίτης 16 Ιούνη, παρά την κούραση -ψυχική και σωματική- από το "τρέξιμο" των ημερών του διαγωνισμού του Α.Σ.Ε.Π., πραγματοποιήθηκε στην Καμάρα έκθεση αφίσας και έντυπου υλικού, αναφορικά με την υπόθεση των 5 φοιτητών που θα δικάζονταν την επομένη στην Άγκυρα, εξαιτίας της ενεργητικής συμμετοχής τους σε κινητοποιήσεις κατά της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. Μοιράστηκαν προκηρύξεις σε έναν κόσμο ο οποίος έδειχνε ξαφνιασμένος από τα πολιτικά τουρκικά τραγούδια που ακούγονταν από την μικροφωνική. Τραγούδια όπως αυτά που ήταν η καθημερινότητα της Θεσσαλονίκης μαζί με αρμένικα, σεφαραδίτικα, μακεδονικά, ελληνικά, σέρβικα, βουλγάρικα τραγούδια που ο λαός της πόλης κάποτε σιγοτραγουδούσε. Η ανωνυμία της μάζας των τουρκικών συλλαβημάτων στις αρχές της δεκαετίας... Η αδυναμία άρνησης της σημερινής πραγματικότητας από το άτομο-μονάδα και πολιτική της Θεσσαλονίκης ο οποίος είτε επιδεικτικά έσκιζε την προκήρυξη, είτε παρατηρούσε τις αφίσες με τις ελληνικές μεταφράσεις τους, είτε (και ήταν πολλοί αυτοί) υπέγραφε το ψήφισμα ενάντια στην καταδίκη των 5 φοιτητών. Το βράδυ της ίδιας μέρας περίπου 60 άτομα παρακολούθησαν σε αίθριο χώρο των πανεπιστημίων, ένα -χαρακτηριστικό της κατάστασης που επικρατεί σε καθημερινή βάση στην τουρκία- βίντεο με επίκεντρο συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και αιματοκυλίσματα πορειών την ημέρα της πρωτομαγιάς και όχι μόνο, αλλά και με απόσπασμα ειδικά για την υπόθεση των 5 (8 τότε) φοιτητών. Την επομένη, Τετάρτη 17 Ιούνη, παρά την αμηχανία του κόσμου εξαιτίας της γνωστοποίησης του τραυματισμού του Δημήτρη Κουσουρή, 50 περίπου άτομα προσπάθησαν να αναρτίσουν πανό απέναντι από το τουρκικό προξενείο στην Θεσσαλονίκη. Κάτι τέτοιο κατέστη αδύνατο αφού το κάλεσμα και η συνδιοργάνωση -από αριστερούς και αντιεξουσιαστές- της παράστασης έξω από το προξενείο απέφερε την παρουσία τριπλάσιας σε σχέση με τους συγκεντρωμένους δύναμης ΜΑΤατζήδων, καπελάκηδων και ασφαλιτών. Με 5 κλούβες κλείσανε τους δρόμους γύρω από το προξενείο και την αγ. Δημητρίου περιορίζοντας τους διαδηλωτές και το πανό τους σε ένα πεζοδρόμιο από όπου όμως διαβάστηκε το ψήφισμα διαμαρτυρίας και ακούστηκαν συνθήματα σχετικά με την απελευθέρωση των 5 φοιτητών και ενάντια στους ελληνοτουρκικούς φασισμούς και εθνικισμούς. Φαίνεται ότι εκτός από τους 50, το ψήφισμα που θυροκολλήθηκε και τα συνθήματα περιμένανε πολλά ακόμη... Μέχρι την ώρα που γραφόταν το κείμενο δεν υπήρξε καμία δυνατότητα ενημέρωσης σχετικά με την εξέλιξη της δίκης, κάτι που σίγουρα θα υπάρξει στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας.

Σ.Κ.

Α.Μ.

TVXαγγελίες...

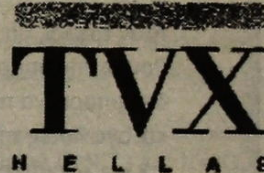
Και μετά τα πληρωμένα δημοσιεύματα, με μαθηματική ακρίβεια, ήρθε η ώρα για τις επίσημες εξαγγελίες της πολυεθνικής TVX σχετικά με τα επόμενα βήματά της στην περιοχή του Στρυμονικού κόλπου. Έχουμε γράψει πολλές φορές για τα παιχνίδια και τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω από αυτή την επένδυση. Όπως επίσης και ότι όλα δείχνουν να απαγκιστρώνεται ο αγώνας των κατοίκων από την -όχι και αποτυχημένη- Επιτροπή Αγώνα, των προέδρων και συμβούλων των κοινοτήτων του Στρυμονικού κόλπου. Κάτι ο νέος αναπτυξιακός νόμος, κάτι το σχέδιο καποδιστριάς, κάτι οι δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, κάτι οι πιέσεις των κομματικών μηχανισμών και των πολιτικών γραφείων, όλα συντελούν στην έως τώρα αποσώπηση, από την Επιτροπή Αγώνα, της νέας «επενδυτικής επίθεσης» της TVX. Δεν παρέδωσαν όλοι όμως τα όπλα. Μένουν τα άτομα, οι ομάδες και οι συλλογικότητες που κινήθηκαν σε όλα τα επίπεδα και με όλα τα μέσα και τους τρόπους (αντιπληροφόρηση, υλική-οικονομική υποστήριξη, σύνδεση του αγώνα με άλλους σε Ελλάδα και Τουρκία, πορείες, παρεμβάσεις, παραστάσεις στις δίκες του Πολύγυρου) αναφορικά με την υπόθεση της αντίστασης των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου. Μα πάνω από όλα μένουν οι ίδιοι οι κάτοικοι των κοινοτήτων του Στρυμονικού κόλπου. Αυτοί που δέχθηκαν τις επιθέσεις των ασφαλιτών και των κρανοφόρων, αυτοί που δοκίμασαν τον χημικό πόλεμο και τον πόλεμο τρομοκρατησής τους, από το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο και τα περιφερειακά του γραφεία. Είναι αυτοί που για μια ακόμη φορά θα αντιμετωπίσουν (και γιατί όχι και άλλοι μαζί τους) ένα «θερμότατο» καλοκαίρι. Είναι όμως και αυτοί που πέρασαν με επιτυχία το πρώτο μάθημα: της αντίστασης.

Υ.Γ.: Προς όργανο Περισσού ενταύθα. Δεν θα καταφέρετε τίποτε με το να γράφετε συνέχεια για δήθεν προθέσεις της TVX να εγκαταλείψει την επένδυση και να φύγει από την περιοχή, ξεσηκώνοντας από τη μια τους εργαζόμενους στα μεταλλεία και δημιουρ-

γώντας από την άλλη κλίμα ενθουσιασμού στους υπόλοιπους κατοίκους των κοινοτήτων του Στρυμονικού κόλπου. Το μόνο που καταφέρνετε έτσι (παλιά σας τέχνη κόσκινο άλλωστε) είναι να διασπάτε την ενότητα των εργαζομένων στα μεταλλεία και των κατοίκων των κοινοτήτων. Μην ξεχνάτε σύ-

Η πορεία της 18 Ιούνη στη Θεσσαλονίκη

Την περασμένη Πέμπτη πραγματοποιήθηκε πορεία χιλίων ατόμων σαν απάντηση στον άγριο ξυλοδαρμό των Δημήτρη Κουσουρή, Ηλία Φωτιάδη και Γιάννη Καραμπατσόλη. Το κάλεσμα της πορείας έγινε χωρίς αφίσα ή προκήρυξη, αλλά με ένα αυτοκίνητο που γυρνούσε τους δρόμους της πόλης με μεγάφωνα και καλούσε για την πορεία. Δυστυχώς για άλλη μια φορά τα πράγματα κύλησαν στο ίδιο μοτίβο με τις κινητοποιήσεις κατά του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ στη Θεσσαλονίκη. Δηλαδή μάλλον χλιαρά. Η πορεία ξεκίνησε από την Καμάρα, κατέβηκε Αγίας Σοφίας, συνέχισε Τσιμισκή για να ανεβεί από Βενιζέλου και να καταλήξει στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης. Η πορεία αναλώθηκε ως επί το πλείστον σε συνθήματα, εκτός από κάποιες πέτρες που πετάχθηκαν σε μια τράπεζα. Η αστυνομική παρουσία ήταν μικρή και διακριτική. Και εδώ φάνηκε η αδυναμία μας, καθώς και η αδυναμία των διάφορων αριστερών ομάδων (και φυσικά δεν αναφερόμαστε στους κουκουέδες, που είναι γνωστός ο ρόλος τους). Μια πορεία που θα έπρεπε να είχε δυναμισμό και διαφορετικό πολιτικό λόγο έτσι ώστε να δινόταν μια ουσιαστική απάντηση. Τελικά είχαμε και πάλι απλώς συνδικαλιστές να αναλώνονται σε συνεντεύξεις και «πόζες» μπροστά στις κάμερες. Δικαία βέβαια ακούστηκαν συνθήματα εναντίον τους, αλλά πέραν τούτου... Η πορεία τελείωσε με συνθήματα μπροστά στο υπουργείο... Σε πολλούς έμεινε μια πικρή γεύση...

15 Ιουνίου, 1998

Η ανακοίνωση της TVX, με την οποία επισημοποιεί όσα τα πληρωμένα δημοσιεύματα διαλαλούσαν εδώ και ένα μήνα, προς αξιοποίησή της από συντρόφους/ισσες, ομάδες και συλλογικότητες.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Η TVX Hellas - Ελληνικός Χρυσός υποβάλλει στα αρμόδια Υπουργεία στο τέλος Ιουνίου την αίτησή της, για τη χορήγηση της προέγκρισης χωροθέτησης των εγκαταστάσεων του εργοστασίου παραγωγής χρυσού.

Με την ευκαιρία αυτή η εταιρία δηλώνει επίσημα ότι συνεργάζεται αρμονικά και εποικοδομητικά με όλες τις συναρμόδιες Υπηρεσίες.

Η εταιρία - τέλος - διαβεβαιώνει για μια ακόμη φορά, ότι είναι αποφασισμένη να πραγματοποιήσει τα επενδυτικά της σχέδια για την αξιοποίηση τόσο του κοιτάσματος της Ολυμπιάδας, όσο και αυτό των Σκουριών, συνολικού ύψους επένδυσης πάνω από 500 εκατ. Δολάρια ΗΠΑ. Σκόπιμο είναι να τονισθεί ότι αφότου η TVX Hellas - Ελληνικός Χρυσός εγκαταστάθηκε στη Χαλκιδική έχει δαπανήσει ίδια κεφάλαια που ανέρχονται στο ποσό των 140 εκατ. Δολλαρίων ΗΠΑ.

ντροφοί ότι οι τρεις εργαζόμενοι που απολύθηκαν πέρυσι, πρωτοστάτησαν στον αγώνα ενάντια στην εγκατάσταση της μονάδας επεξεργασίας χρυσού στην Ολυμπιάδα. Αλλά αυτό σίγουρα δεν το θέλετε, ακόμη πιο πολύ βέβαια όταν δεν το ελέγχετε.

Ταξικός πόλεμος με αφορμή το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ

Λάβαμε και δημοσιεύουμε το παρακάτω κείμενο:

Όσα ακολουθούν δε φιλοδοξούν να έχουν το χαρακτήρα μιας πλήρους καταγραφής ή ανάλυσης των φωτισμένων απ' τις μολότφ και σημαδεμένων απ' το ταξικό μίσος ημερών του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη των εκπαιδευτικών. Ούτε μπορούν ακόμα να εμπλουτιστούν μ' ένα χρονικό όλων των γεγονότων και συγκρούσεων πανελλαδικά τις ίδιες μέρες. Κάτι τέτοιο απαιτεί μια ηρεμία που οι ακόμα μπαρουτοκαπνισμένες στιγμές δε διαθέτουν και μια συλλογική προσπάθεια που υποσχόμαστε ότι θα υπάρξει. Επί του παρόντος κάνουμε μια πρώτη αποτίμηση των στιγμών που ζήσαμε γύρω απ' το εξεταστικό κέντρο του 18ου Λυκείου των Πατησίων. Μια και δε μπορούμε να μιλάμε ούτε για νίκη ούτε για ήττα, απ' τη δική μας τη σκοπιά, την προλεταριακή, θέλουμε να φωτίσουμε εκείνες τις πλευρές της θεωρίας και της πράξης που οδήγησαν σ' αυτήν την έκρηξη του αγώνα, συμβάλλοντας στη συνέχισή του.

Αυτό που έγινε φανερό σε όλους, απ' τον πιο συντηρητικό αδιόριστο ως και τον πιο πρωτοκλασάτο καθοδηγητή, προς έκπληξη του πρώτου και προς φόβο του δεύτερου ήταν πως ό, τι συνέβη από τις 11 Ιούνη και μετά μόνο σαν ταξικός πόλεμος θα μπορούσε να χαρακτηριστεί. Η κλιμάκωση αυτού του πολέμου ήταν ραγδαία και δε μπορούσε να παρά να πάρει τα σαφή χαρακτηριστικά μιας στρατιωτικής αναμέτρησης.

Για τους γνωρίζοντες, ο αγώνας ενάντια στο νόμο 2525 είχε ξεκινήσει πριν ακόμα τη ψήφισή του στη Βουλή στο τέλος Αυγούστου, με τις πρώτες κινητοποιήσεις των αδιόριστων, το μοίρασμα προκηρύξεων στα σχολεία με την έναρξη της σχολικής χρονιάς και, ήδη από το φθινόπωρο, δεν είχε καμία στήριξη από ΟΛΜΕ/ΔΟΕ. Καθώς οι μόνες διατάξεις του νόμου που εφαρμόστηκαν τη χρονιά που πέρασε ήταν η κατάργηση της επετηρίδας και η εισαγωγή των πρώτων ΠΣΕ, ο αγώνας ενάντια στο νόμο δεν αγκάλιασε άλλους πέρα από τους αδιόριστους, τους αναπληρωτές και τους φοιτητές. Το εκπαιδευτικό σύστημα-πανεποπτική φυλακή, όπου όλοι και όλα θα υπόκεινται σε διαρκή αξιολόγηση βρίσκεται ακόμα στα σπάργανα. Το αποτέλεσμα ήταν να μην μπορεί αντικειμενικά να γίνει κατανοητό σε όλους -και ειδικότερα στους μαθητές, που απουσίαζαν από τους αγώνες- το μέγεθος της επιχειρούμενης μεταρρύθμισης. Η κινητοποίηση όλων των αστυνομικών δυνάμεων της χώρας για την υλοποίηση ενός μόνο μέρους της μεταρρύθμισης αποδεικνύει εκ των υστέρων την τεράστια σημασία που αποδίδει η εξουσία σ' αυτή.

Η κινητοποίηση δασκάλων μέσα από γενικές συνελεύσεις στις αρχές Μάη ενίσχυσε την τελευταία στιγμή τὸ μέτωπο αδιόριστων και φοιτητών. Δυο βδομάδες πριν την σύγκρουση μάλιστα «βρίσκεται» η οργανωτική μορφή του αγώνα των δασκάλων, οι επιτροπές αγώνα, που συγκροτούνται α) από αριστερούς συνδικαλιστές που στοχεύουν στην πολιτική κεφαλαιοποίηση του αγώνα προς όφελος των συνδικαλιστικών παρατάξεών τους και β) από μια μειοψηφία ανένταχτων συνδικαλιζόμενων. Στόχος των πρώτων ήταν να σχηματίσουν μια μπολσεβίκικου τύπου

«κεντρική συντονιστική επιτροπή», δηλαδή ένα συντονιστικό των αριστερών παρεμβάσεων/συσπειρώσεων δασκάλων και καθηγητών, μια σκιώδη ΟΛΜΕ/ΔΟΕ που θα επιχειρούσε να διευθύνει τον αγώνα καλυπτόμενη από το θέαμα των αμεσοδημοκρατικών αποφάσεων. Στόχος των δεύτερων ήταν να πάρουν στα χέρια τους τον αγώνα υλοποιώντας τις αποφάσεις των γενικών συνελεύσεων τους χωρίς να πολυκαταλαβαίνουν ότι αυτό περνάει μόνο μέσα από τη σύγκρουση με τη συνδικαλιστική ηγεσία και τις παρατάξεις.

Η «κεντρική συντονιστική επιτροπή» που είχε ήδη σχηματιστεί πριν τη συνέλευση στο MAX στις 5 Ιούνη προσποιήθηκε μπροστά σε 1000 ανθρώπους, που αγωνιούσαν να βρουν μια μέθοδο και ένα τρόπο οργάνωσης του αγώνα, ότι άρχισε εκεί τη συγκρότησή της. Ήταν η τελική πράξη μιας γελοίας διαδικασίας καπελώματος. Και κατέληξε έτσι η σύντομη ιστορία των επιτροπών αγώνα, αφού πρώτα οι αριστεροί συνδικαλιστές είχαν καταφέρει να τις αδρανοποιήσουν -με σημαντική εξαίρεση κάποιες επιτροπές αγώνα που οργάνωσαν τη συνάντηση δασκάλων-καθηγητών-φοιτητών στην Ιωννίδειο και έβγαλαν ένα από τα ελάχιστα ψηφίσματα με σαφή θέση υπέρ της κατάληψης των εξεταστικών κέντρων που βγήκε από τον εκπαιδευτικό χώρο. Και κατέληξε έτσι άδοξα η σύντομη ιστορία των επιτροπών αγώνα γιατί οι απλοί εργαζόμενοι που τις στελέχωσαν ποτέ δεν κατάφεραν να βγουν από τη λογική της ανάθεσης ευθυνών στους επαγγελματίες «αγωνιστές».

Παρ' όλα αυτά το καζάνι έβραζε. Κανείς δεν ήταν ικανοποιημένος απ' όσα «αποφασίστηκαν» στο MAX (ούτε 80 με 100 χέρια δεν σηκώθηκαν για να υπερψηφίσουν τις «αποφάσεις»). Ορισμένοι συνδικαλιστές μλούσαν για καταλήψεις την Πέμπτη το πρωί, χωρίς να εξηγούν πώς θα τις κάνουν. Δέχτηκαν την πορεία της ΟΛΜΕ/ΔΟΕ για το βράδυ της Τετάρτης με ρητό στόχο την επίδειξη μαζικότητας, αλλά χωρίς να μπορούν να αποδείξουν σε κανένα τη χρησιμότητά της.

Όλα αυτά οδήγησαν έναν μικρό αριθμό επιτροπών και ατόμων να κινηθεί αυτόνομα από τη συντονιστική επιτροπή με στόχο κατάληψη την

Τετάρτη το μεσημέρι, σε χρόνο που θα αιφνιδίαζε τις δυνάμεις της τάξης. Το σχέδιο αυτό ναυάγησε τελικά και φέρουν την ευθύνη γι' αυτό τα περισσότερα μέλη μιας συντονιστικής πρωτοβουλίας φοιτητών που την τελευταία στιγμή αποφάσισαν πως δεν ικανοποιούνται οι «όροι της μαζικότητας». Την Τετάρτη το βράδυ έγινε η πορεία -περίπατος προς τη βουλή. Μετά τη λήξη της πορείας μία ομάδα αναπληρωτών θέλησε να κινηθεί πρωτοβουλιακά και να καταλάβει το εξεταστικό κέντρο της Πεύκης. Μετά από λίγες ώρες ο αριθμός των ατόμων που θα επιχειρούσε την κατάληψη ήταν μεγαλύτερος. Η κατάληψη έγινε γύρω στις 2. Ογδόντα άτομα βρίσκονταν στην Πεύκη, η κεντρική συντονιστική επιτροπή -που είχε συρθεί πίσω από τα γεγονότα- μεταξύ αυτών, τα κανάλια από πολύ νωρίς, καθώς και μία κλούβα. Η κατάληψη εκκενώθηκε στις 6 και μισή το πρωί.

Το πρωί της Πέμπτης έξω από το 18ο Λύκειο Πατησίων τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα είχαν παραταχθεί: απ' τη μια τα MAT που είχαν ήδη καταλάβει το σχολείο και το γύρω χώρο και απ' την άλλη φοιτητές, αδιόριστοι, μόνιμοι και εργαζόμενοι. Η σύγκρουση είχε τέτοια σφοδρότητα και ένταση που τα MAT αιφνιδιάστηκαν. Τα πρόχειρα οδοφράγματα και οι κοτρώνες που εκσφενδονίζονταν πάνω τους δεν τρόμαξαν μόνο τις δυνάμεις καταστολής αλλά και τους εσωτερικούς καταστολείς του κινήματος που ήθελαν μεν μια σύγκρουση -αφού πια αυτό ήταν αναπόφευκτο απ' την πίεση του κόσμου- αλλά περιορισμένη στα γνωστά πλαίσια της «ελεγχόμενης εξέγερσης» αλά ΚΚΕ. Ο πρόχειρος εξοπλισμός αυτών που συγκρούονταν δεν ήταν αρκετός ν' ανακόψει την επέλαση των MATατζήδων που ρίχνοντας τόνους χημικών κάναν τις 3 πρώτες συλλήψεις. Το πλήθος καταδιωκόμενο ξανασυγκεντρώθηκε και οι διαθέσεις ήταν αντικρουόμενες. Άλλοι ζητούν σύγκρουση, άλλοι θέλουν κατευνασμό. Ακολουθεί πορεία 2500 ατόμων προς το αστυνομικό τμήμα της περιοχής, αν και οι συλληφθέντες είχαν ήδη οδηγηθεί στην ασφάλεια. Λίγο αργότερα επιστρέφουν στην Πατη-

Όλες οι αξίες αυτής της κοινωνίας βρίσκονται στα ρόπαλα της αστυνομίας...

ΔΗΛΩΣΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλω σε όλη την κοινή γνώμη τη βάρβαρη και δολοφονική επίθεση που δέχτηκα από μία ολόκληρη διμοιρία(!) MAT το Σάββατο 13 Ιουνίου στις 6.30 το πρωί μέσα στον περιβάλλοντα χώρο του Κρατικού Νοσοκομείου της Κοζάνης, δύο μόλις μέτρα πριν από την εσωτερική είσοδό του, στην οποία επεδίωξα να καταφύγω, ύστερα από επιλεκτική καταδίωξή μου.

Συγκεκριμένα, δέκα περίπου άνδρες των MAT με έβαλαν στη μέση και με πρωτοφανή αγριότητα και λύσσα με χτυπούσαν ανελέητα αναφερόμενοι, όση ώρα με έδερναν, στην αγωνιστική στάση και συνθηματολογία που κράτησα τις προηγούμενες μέρες. Τόση ήταν η μανία τους, που δύο γκλομπς έσπασαν επάνω μου, που ακόμα και μετά τη σύλληψή μου μέσα σε όχημα της ασφάλειας με κλώτσησαν με πρωτοφανή αγριότητα!

Αποτέλεσμα: Κακώσεις κεφαλής, ελαφριά εγκεφαλική διάσειση, πολλαπλές κακώσεις σε ολόκληρο το σώμα, απώλεια μνήμης, πονοκέφαλοι και ζαλάδες, που συνεχίζονται μέχρι τώρα. Νοσηλεύτηκα στο νοσοκομείο από 13 μέχρι 14/6 και εξήλθα με τη σύσταση επανελέγχου.

Τελειώνοντας, δηλώνω πως θα συνεχίσω να αγωνίζομαι ενάντια στα «κλούβια» ιδανικά και τις κούφιες αξίες αυτής της κοινωνίας, της κοινωνίας της ρουφιανιάς, του γλειψίματος και της υποταγής.

ΩΜΙ- ΠΑΙΔΕΙΑ- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Χ. Ο.

Δασκάλος με 18 χρόνια προϋπηρεσία (μόνιμος)
Πτολεμαΐδα, 16-6-98

Ο αγώνας συνεχίζεται...

Στο νοσοκομείο. Ο 24χρονος φοιτητής που δήλωνε στο Μ.Α.Χ. του Πολυτεχνείου ότι βρίσκεται οκτώ χρόνια πριν. Η πορεία της Πέμπτης. Οι ομιλητές στο βήμα. Τα «εξωεκπαιδευτικά στοιχεία». Τα ΜΑΤ. Ξανά. Με τόσο πολύ κόσμο. Για δεύτερη φορά. Στο ίδιο σημείο. Λυνταρισμένοι.

Στη μέση του δρόμου. Πεσμένοι μπρούμυτα. Ακίνητοι. Τα γκλομπς ανεβοκατεβαίνουν στο σώμα του. Έτρεξε. Δεν πρόλαβε. Τον πρόλαβε ο Νόμος. Ο πανίσχυρος. Ο τιμωρός. Ο εκδικητής. Ο σιδερόφραχτος. Ο πράσινος μπόγος με τη μάσκα ανθρώπου. Ο μπάτσος.

Η Κάνιγγος εκκενώνεται. Η πορεία ξεκινά.

Και μετά γονατιστός. Πάνω στο πεζοδρόμιο. Με τα χέρια πίσω δεμένα με χειροπέδες. Αναμαλίσματος. Ζαλισμένος από τα απανωτά χτυπήματα. Οι περαστικοί τον βρίζουν. Οι ΜΑΤατζήδες εκθέτουν τη λεία τους. Περάστε κόσμο!

Σε όλη τη διαδρομή. Ασφαλίτες, ΜΑΤατζήδες στα στενά. Η πορεία φτάνει στη Βουλή. Στρίβει στην Πανεπιστημίου. Εφτά - οχτώ χιλιάδες κόσμος...

Εδώ ο καλός ανθρώπινος σάκος! Αδειάστε πάνω του κλωτσιές, μπουνιές, μίσος και συμπλέγματα! Ένας τον χτυπά στο πρόσωπο με το γκλομπ. Ο διαδηλωτής, ο αναρχικός, ο Κ. δεν σκύβει.

σίων και γίνεται ανοιχτή γενική συνέλευση όπου η γενική διάθεση ήταν να παραμείνουν αποκλεισμένα τα εξεταστικά κέντρα και φυσικά δεν έλειψε η -μεμονωμένη- καταγγελία των «εξωσχολικών στοιχείων που παρεισφύουν στις τάξεις των εκπαιδευτικών» που εισέπραξε την κατακραυγή των παρευρισκόμενων. Αναεώνοντας το ραντεβού για τις 5 το απόγευμα στην πλατεία Αγ. Ελευθερίου και ενώ ο κόσμος βρισκόταν διάσπαρτος σε γειτονικά σημεία τα ΜΑΤ ξαναεπείλασαν κάνοντας επίθεση-σκούπα και συνέλαβαν άλλους 3 διαδηλωτές προσκομίζοντας στο αστυνομικό τμήμα τα «ενοχοποιητικά στοιχεία»: κράνη και μαυροκόκκινες σημαίες! Την ίδια μέρα δύο νεαροί διαδηλωτές που βρίσκονταν μέσα σε τρόλλευ, έχοντας ήδη σταματήσει, γίνονται αντιληπτοί από ΜΑΤατζήδες διερχόμενης κλούβας, οι οποίοι ακινητοποιούν το τρόλλευ αναγκάζοντας τον οδηγό με την χρήση όπλου ν' ανοίξει την πόρτα για να συλλάβουν τους δύο νεαρούς.

Την Παρασκευή 12/6, πρώτη μέρα του διαγωνισμού, ο χρόνος συνάντησης ήταν νωρίς, γύρω στις 6. Ο αποκλεισμός λειτούργησε αρκετά καλά μέχρι τις 9, και μόνο καμιά 30αριά υποψήφιοι κατάφεραν να τρυπώσουν στο σχολείο. Τις αρχικές συμπλοκές μπροστά στην είσοδο του κέντρου ακολούθησε ένας αρκετά καλά οργανωμένος αποκλεισμός, όπου εκατοντάδες άνθρωποι αποφασιστικά εμπόδιζαν οποιονδήποτε επιτηρητή και υποψήφιο να εισέλθει. Συχνά οι αντεγκλήσεις μεταξύ διαδηλωτών και υποψηφίων φτάναν σε γιουχαίσματα και χειροδικίες. Εδώ να σημειωθεί ότι η στάση αρκετών από μας, κατά τη διάρκεια υποβολής των αιτήσεων των υποψηφίων στις νομαρχίες δεν ήταν επιθετική, καθώς θεωρούσαμε ότι μια και τον κύριο όγκο των αδιόριστων θα τον πρωτοσυναντούσαμε εκεί και όχι στα άδεια έδρανα των συνελεύσεων της ΠΕΑΕ ήταν μια καλή ευκαιρία για προσέγγιση και όχι «πολεμική αναμέτρηση». Κοινωνικά, το σώμα των υποψηφίων είναι άνεργοι ή προσωρινοί στην πλειοψηφία τους, θύματα της καπιταλιστικής ιδεολογίας της αξιοκρατίας. Όταν όμως την Παρασκευή, ήδη γνωρίζοντας τις συγκρούσεις, τους τραυματισμούς και τις συλλήψεις της προηγούμενης πανελλαδικά άρχισαν να συρρέουν σε μπουλούκια απαιτώντας με αρκετό θράσος κάποιον, κουτοπόνηρα οι περισσότεροι την είσοδό τους, η υπομονή μας εξαντλήθηκε. Όλο το μέγεθος του κοινωνικού κρετινισμού, του μικροαστισμού και της καφρillas φανερώθηκε στα πρόσωπα αυτών, που πολλοί συνοδευόμενοι απ' τους γονείς τους είτε παίζαν αδιάφοροι ή περιμεναν υπομονετικά στη γωνία να μας διαλύσουν τα δακρυγόνα και τα γκλομπς των ΜΑΤ για να περάσουν με την προστασία τους. Έγκυες υποψήφιες υπέστησαν δακρυγόνα προκειμένου να διαγωνιστούν «για το παιδί τους». Σ' αυτούς τους «πρωτοπόρους της αξιοκρατίας», τους πρωτοπόρους του φιλοτομαρισμού θ' άξιζε μια διαπόμπευση στη λεία ΕΑΣ και το ότι κάτι τέτοιο δεν έγινε συγκαταλέγεται στην καθυστέρηση των αγωνιζομένων, στην έλλειψη φαντασίας μας ή ίσως στο περισσό τακτ που μας χαρακτηρίζει. Ακούσαμε εκείνες τις μέρες εκπαιδευτικούς να δίνουν ραντεβού σ' αυτούς τους «πρωτοπόρους» τον Σεπτέμβρη στα σχολεία.

Στα οδοφράγματα της Παρασκευής δεν έλλει-

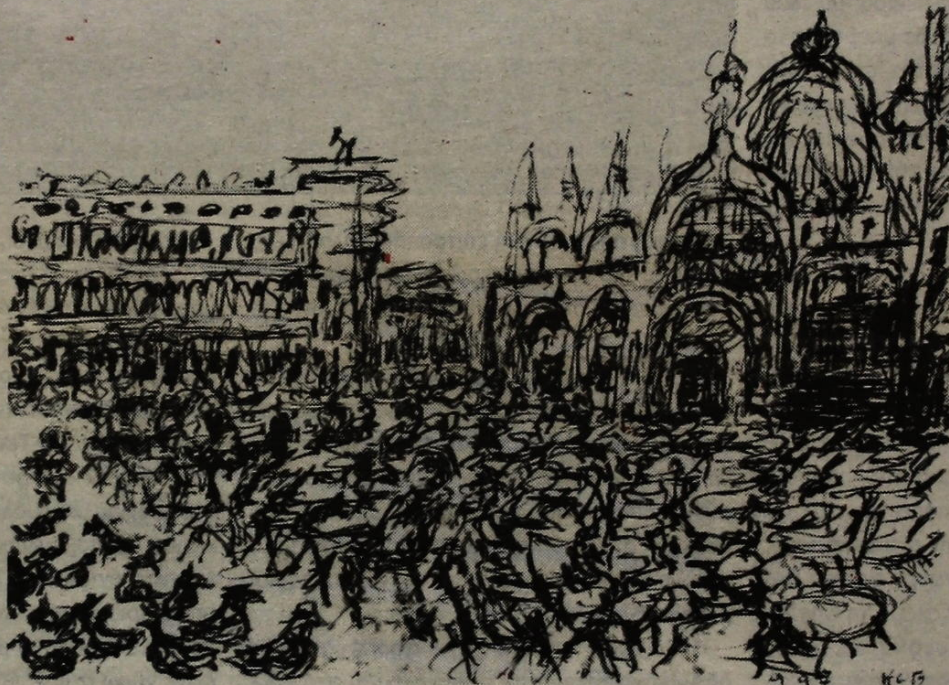
ψαν οι ενδοσυμπλοκές μ' επίμαχο σημείο την περισσότερη ή λιγότερη επιθετική στάση μας απέναντι στα ΜΑΤ. Πολλοί αδιόριστοι, συντηρητικοί και άπειροι από συγκρούσεις, θεωρούσαν ότι βρίσκονταν εκεί για να «διαμαρτυρηθούν» και άρα ερμήνευαν οποιοδήποτε πετροβόλημα, οδόφραγμα ή μολότωφ σαν «τραμπουκισμό» ή «άσκοπη πρόκληση». Αλλά αν σ' αυτούς συγχωρείται αυτή η στάση λόγω απειρίας, δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία για τους αριστερούς καθοδηγητές που ανέσυραν απ' το χρονοντούλαπο της ιστορίας του ΚΚΕ τις κατηγορίες περί «προβοκατόρων», οι οποίες σε τακτά χρονικά διαστήματα του ταξικού πολέμου επιστρατεύονται σε μέσο χειραγώγησης.

Η μεγάλη όμως διαφορά με οποιαδήποτε άλλη περίπτωση είναι ότι τις συγκεκριμένες μέρες, στα συγκεκριμένα σημεία, οποιοδήποτε όπλο δεν είχε παρά μία αξία χρήσης: τη συνέχιση του αποκλεισμού των κέντρων μέσω της αυτοπροστασίας. Τα ΜΑΤ είχαν εντολή να μας διαλύσουν με οποιοδήποτε κόστος, άρα ό, τι χρησιμοποιούσε το δικό μας στρατόπεδο δεν ήταν απλά χρήσιμο, αλλά και αναγκαίο, στο βαθμό βέβαια που επιλέγαμε να παραμείνουμε στο πεδίο της μάχης. Εξάλλου αν δεχτούμε ότι ένας άλλος λόγος αντίδρασης στις συγκρούσεις άρα και στα

κλείσει το σχολείο. Ένας μεγάλος αριθμός εξεταζόμενων μπόρεσε τελικά να μπει μέσα. Ο εισαγγελέας που για πρώτη μέρα βρέθηκε έξω από τα εξεταστικά κέντρα ήταν ένα καλό επιχείρημα για τους συνδικαλιστές για να προσπαθήσουν να διαλύσουν τον κόσμο ήδη από τις 9 και μισή. Γύρω στις 11 οι τελευταίοι συγκεντρωμένοι άρχισαν ν' αποχωρούν.

Την Κυριακή στα Πατήσια η οργή για την εκτονωτική διαδρομή που ακολουθούσαν όσοι ακόμα πίστευαν ότι μπορούσαν να καθοδηγηθούν τον αγώνα ήταν πια εξέχου. Από πολύ νωρίς, γύρω στις 6, τα ΜΑΤ επιτέθηκαν με δακρυγόνα στο σταθμό του Αγ. Ελευθερίου και συνέλαβαν έναν οικοδόμο χτυπώντας τον άγρια. Τα μπλοκ ξανασυγκροτήθηκαν γρήγορα σε τρία κυρίως σημεία: στην Αγ. Βαρβάρα, στην Πατησίων και στη λεωφόρο Ιωνίας, κάτω απ' το σταθμό του Αγ. Ελευθερίου. Στο τελευταίο, όπου και βρισκόμασταν κανένα κανάλι δε μπορούσε να πλησιάσει και έτσι δεν είχαμε τη χαρά να έχουμε δημοσιογραφική κάλυψη για τα όσα διαδραματίστηκαν. Αυτό θα το κάνουμε τώρα εμείς. Το μπλοκ συγκροτούνταν βασικά από διάφορους αριστερούς, αδιόριστους και καθηγητές, νεαρούς δασκάλους, μητροπολιτική νεολαία και αναρχικούς που κράτησαν και το μεγαλύτερο βά-

ρος των συγκρούσεων. Γίναν δύο οδοφράγματα και ρίψεις πετρών και μολότωφ ανέκοπταν επί 3 περίπου ώρες τις επιθέσεις των ΜΑΤ. Αυτό που αξίζει να τονιστεί είναι η άσφυγη συνεργασία όλων όσων βρεθήκαμε να οδομαχούμε στο συγκεκριμένο σημείο. Αν και οι ρόλοι μεταξύ των μαχητών της πρώτης γραμμής που ρίσκαραν πολύ για να πλησιάσουν τις πρώτες ορδές των ΜΑΤατζήδων και του κυρίως μπλοκ δεν εναλλάχθηκαν παρά μόνο σε στιγμές, εν τούτοις η σύμπνοια ήταν συγκλονιστική. Οι

αλυσίδες δεν σπάγαν παρά τα δακρυγόνα, κάλυπταν τους μπροστινούς με τον όγκο και την αποφασιστικότητά τους και άνοιγαν όταν υποχωρούσαν αυτοί της πρώτης γραμμής. Συγκινητική ήταν επίσης η αλληλεγγύη των κατοίκων που με φαγώσιμα, λεμόνια, νερό, φαρμακευτικό υλικό και ηθική υποστήριξη απέδειξαν ότι δεν ήμασταν μόνοι μας (παρόμοια εργατική αλληλεγγύη υπήρχε όλες τις μέρες από εργάτες του ηλεκτρικού σιδηρόδρομου που μας προμήθευαν με πέτρες και λωστούς μέσα από τις ράγες). Η κούραση άρχισε να μας καταβάλλει και καθώς πέρασε το κρίσιμο σημείο των 9, όλοι άρχισαν να οσμίζονται τον κίνδυνο. Όσοι βρίσκονταν στην εναέρια γέφυρα πετώντας πέτρες και έχοντας καλύτερη εποπτεία προειδοποίησαν για την επίθεση των ΜΑΤ απ' τη μεριά του σταθμού. Η διαδρομή των ΜΑΤ έγινε συντονισμένα από δύο σημεία, εμπρός και πλαγίως και οι πρώτες γραμμές δεν μπόρεσαν να τους ανακόψουν. Το πλήθος πανικόβλητο άρχισε να υποχωρεί προς τα πίσω πιγμένο στα δακρυγόνα. Τότε κατέφθασε και η τρίτη διμοιρία απ' την Πατησίων που μας έκλεισε από πίσω πετώντας χημικά ανάμεσά μας. Όσοι δεν πρόλαβαν να φύγουν από πίσω ή πίσω από τη γέφυρα πήδηξαν μέσα στις γραμμές του τρένου πάνω από τα ψηλά, σκουριασμένα συρματοπλέγματα τρέχοντας μέσα σε τόνους χημικών προς την Αχαρνών. Πολλοί μπήκαν σε διμερίσματα πολυκατοικιών και οι κάτοικοι τους προστάτησαν μην ανοίγοντας στους

Την ίδια μέρα γίναν δύο ακόμα συλλήψεις από ασφαλίτες και ΜΑΤατζήδες και ενώ το υπουργείο έδινε νέα παράταση, μέχρι τις 10, για την έναρξη του διαγωνισμού, και όλα έδειχναν ότι τα ΜΑΤ επιχειρούσαν να μας διαλύσουν, οι καθοδηγητές με τις ντουντούκες σηκώναν κύματα ενθουσιασμού και νίκης σπρώχνοντας τον κόσμο σε αποχώρηση με πορεία προς τα δικαστήρια για τη δίκη των 6 συλληφθέντων. Τα ΜΑΤ όντως ξαναχτύπησαν και ο κόσμος συγκεντρώθηκε στην Πατησίων όπου ένα μπλοκ συνέχισε τη σύγκρουση και οι περισσότεροι στο άλλο αναρωτιόντουσαν γιατί αποχωρούμε. Τελικά τα δύο μπλοκ ενώθηκαν σε πορεία προς την Ευελπίδων, η οποία σταμάτησε στο ύψος του Πανελληνίου και ενώ οι διμοιρίες κατηφόριζαν το πλήθος διαλυόταν.

Μετά από όλα αυτά η συντονιστική επιτροπή αποφάσισε να εκτονώσει περισσότερο την κατάσταση πραγματοποιώντας το Σάββατο το πρωί αποκλεισμό του κέντρου της Πεύκης. Παρά τις αντίθετες συνθήκες ο κόσμος που συγκεντρώθηκε στην Πεύκη προσπάθησε πράγματι ν' απο-

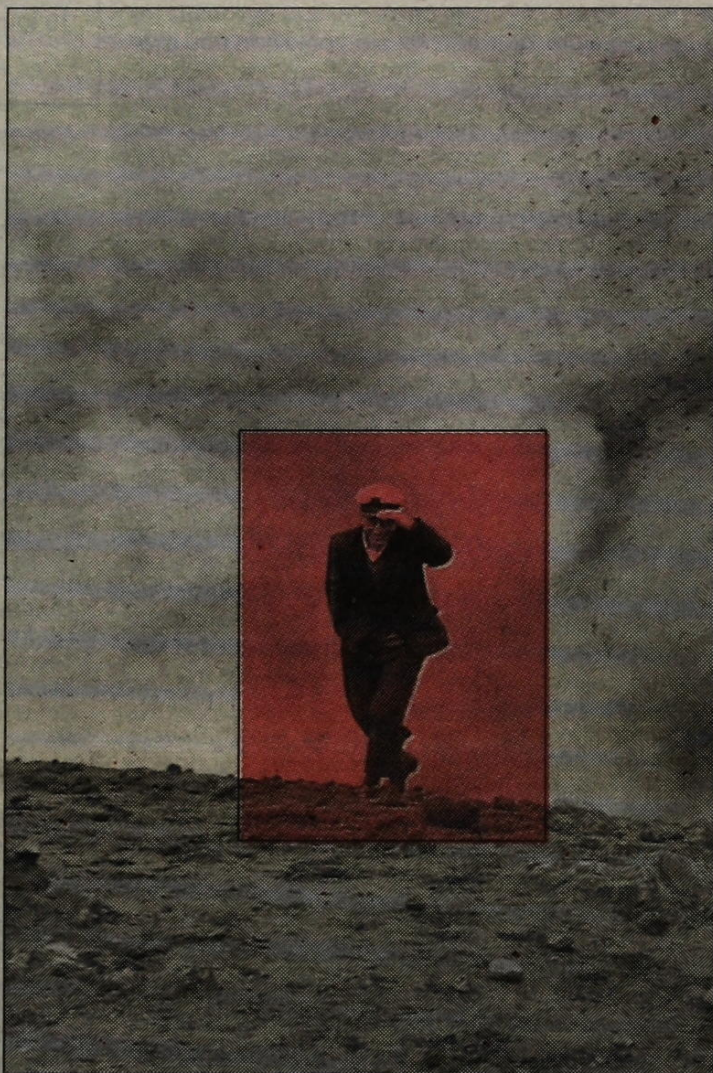
ΜΑΤατζήδες που χτυπάγαν τα κουδούνια. Καμιά 30αριά δέχτηκαν τη φιλοξενία ενός ηλικιωμένου που τους κράτησε μέχρι να περάσει ο κίνδυνος, και 8 άτυχοι συνελήφθησαν. Τα ΜΑΤ μας κυνήγησαν μέχρι την Αχαρνών όπου κάποιοι συγκροτηθήκαμε και επιστρέψαμε στις γραμμές για να βρούμε πιθανούς τραυματίες. Εκεί οι ΜΑΤατζήδες που έχοντας πια καταλάβει τη γέφυρα περήφανα μας αντίκριζαν, εισέπραξαν βρισίδια και μπινελίκια από αδιόριστους και μεσήλικες καθηγητές που σίγουρα δε θα περίμεναν ποτέ από «κόσμιους» εκπαιδευτικούς. Στην Πατησίων, αφού πια τα οδοφράγματα είχαν διαλυθεί συγκεντρείται πορεία ξανά προς τα δικαστήρια.

Τη Δευτέρα, λίγος πια κόσμος συγκεντρώθηκε στον σταθμό του Αγ. Ελευθερίου και γύρω απ' τασχολείο και τα ΜΑΤ ήρθαν με πολύ άγριες και τρομοκρατικές διαθέσεις μιλώντας για συλλήψεις, για άτομα που έχουν βιντεοσκοπηθεί από τις προηγούμενες μέρες και δείχνοντας κόσμο. Αργότερα στα δικαστήρια φέραν τους 9 συλληφθέντες με διμοιρίες των ΜΑΤ που έχοντας πια αφηνιάσει συνέλαβαν επιτόπου νεαρό φοιτητή.

Το βράδυ στο συλλαλητήριο, ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ, Τσούλιας, δέχεται άγρια επίθεση με γιαούρτια και καρέκλες από καθηγητές, αδιόριστους και πορωμένους αντιγραφειοκράτες που θα μπορούσαν ακόμα και να τον λυντσάρουν αν δεν επενέβαιναν σώζοντάς τον διάφοροι αριστεροί. Είναι φανερό ότι καμιά οργάνωση ή γκρουπούσκουλο δε μπορεί να ελέγξει την οργή και την εκδικητική μανία όλων όσοι συμμετείχαν ενεργά στις οδομαχίες γύρω από τα εξεταστικά κέντρα και που στο πρόσωπο του ανώτερου κρατικού υπάλληλου Τσούλια βλέπουν την κρατική εξουσία και καταστολή, τη γραφειοκρατία και τους νεκροθάφτες των κοινωνικών κινημάτων. Την ίδια μέρα οι Αριστερές Συσπειρώσεις-Παρεμβάσεις των καθηγητών, ουσιαστικά λίγα άτομα συγκεκριμένων αριστεριστικών οργανώσεων, καταδικάζουν την επίθεση ενάντια στον Τσούλια επικαλούμενες «αρχές», μια καταγγελία που μόνο σα δήλωση νομιμοφροσύνης και προσπάθεια πολιτικοποίησης του φόβου απέναντι στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία μπορεί να ερμηνευτεί. Ας εξηγηθούμε λίγο. Δε συμμετείχαμε προσωπικά στην απόπειρα λυντσαρίσματος και δεν είμαστε υπέρ των δολοφονικών επιθέσεων. Άλλοι πιο ευφάνταστοι τρόποι δημόσιας διαπόμπευσης θα ήταν πιο αποτελεσματικοί (θα μπορούσαμε να διδαχθούμε πολλά απ' τους Αλβανούς συντρόφους που στην περσινή εξέγερσή τους ξεγύμνωσαν τον αντιπρόεδρο του Δημοκρατικού Κόμματος Τριτάν Σέχου και τον περιφέραν μ' ένα πράσσο στον κώλο), όμως αυτό που έχει σημασία είναι ότι η πράξη της επίθεσης, όπως και αν έγινε, είναι συνέχεια του ταξικού ανταγωνισμού που διεξήχθη σ' όλη την Ελλάδα γύρω από τα εξεταστικά κέντρα. Καμιά καταγγελία της δε μπορεί ν' ανακόψει ούτε την οργή του κόσμου, ούτε δυστυχώς την κρατική απάντηση, που ήταν βίαιη και άμεση. Την Τρίτη το απόγευμα έξω από τα δικαστήρια όπου ολοκληρώθηκε η ανάκριση των 9 και απελευθερώθηκαν, 2 φοιτητές και ένας αδιόριστος δέχτηκαν δολοφονική επίθεση από 9 τραμπούκους με πολιτικά. Ενώ ο ένας χαροπαλεύει και οι δύο είναι τραυματίες, ποιός αμφιβάλλει ότι ανεξάρτητα αν ήταν χρυσαυγίτες ή ασφαλίτες, τα κτήνη αυτά ήταν σε διατεταγμένη υπηρεσία ρεβανσισμού για την ένταση του κοινωνικού πολέμου που είχε προηγηθεί με αφορμή το διαγωνισμό και συγκεκριμένα για την επίθεση ενάν-

τια στον Τσούλια; Οποιοδήποτε πισωγύρισμα σ' αυτή τη φάση δε θα θάψει απλά το κίνημα, αλλά θα αποδειχτεί ιδιαίτερα επικίνδυνο δίνοντας στο κράτος το πάνω χέρι της αντιμετώπισης σε πολιτικό επίπεδο και σε καθημερινό (με «δηλώσεις μετάνοιας» συνδικαλιστών και κυνηγητό αγωνιστών).

Εδώ ακολουθούν τα πρώτα συμπεράσματα που βγάζουμε, όντας ακόμα μέσα στο κλίμα των ημερών. Αναμφίβολα, έγινε σ' όλους φανερό ότι η ταξική σύγκρουση με τη μορφή των οδομαχιών ήταν το αποτέλεσμα του ξεπεράσματος όχι μόνο της γραφειοκρατίας αλλά και της αριστερής χειραγώγησης. Το αυθόρμητο των συ-

γκρούσεων δημιούργησε ένα μητροπολιτικό αντάρτικο πόλης, ένα «εμφυλιο»πολεμικό κλίμα που μόνο με το κίνημα των μαθητικών καταλήψεων του 90-91 θα μπορούσε να συγκριθεί. Το πολιτικό περιεχόμενο αυτής της σύγκρουσης πήγε πέρα απ' την αντίθεση στο διαγωνισμό -ακόμα και το νόμο 2525. Το πεδίο της μάχης -με εντελώς υλικούς όρους- προσφέρθηκε σαν πεδίο εκδήλωσης του συλλογικού ταξικού μίσους και οργής. Οι δρόμοι των συγκρούσεων ήταν το σημείο συνάντησης προσωρινών και μόνιμων εργαζόμενων, εκπαιδευτικών και εργατών, φοιτητών και μαθητών με παλιούς καθηγητές τους, «εξωσχολικών στοιχείων» και συνδικαλιστών. Η τάξη επανενώθηκε με μια βιαιότητα που έβγαλε εκτός τόπου και χρόνου κάθε επίκληση συνδικαλιστικής νομιμότητας ή συντεχνιακής διαμαρτυρίας. Αν και ξεκίνησε σαν εκπαιδευτική κινητοποίηση, γρήγορα, είτε με άμεσες εκκλήσεις προς εργαζόμενους ή το «λαό» είτε με αυθόρμητη προσέλευση προλεταρίων, ο χαρακτήρας του αγώνα και η σύνθεση των υποκειμένων του απέκτησε γενικότερα ταξικά γνωρίσματα. Η έκρηξη του μίσους έδωσε στη σύγκρουση τη σαφήνεια της στρατιωτικής αναμέτρησης ενάντια με την κρατική εξουσία που προσωποποιούνταν στα ΜΑΤ. Οι συναντήσεις που έγιναν στο πεδίο της μάχης και είχαν σαν έκβαση τη μεγαλειώδη αυτή αναμέτρηση δεν ήταν πρωτίστως πολιτικές αλλά κοινωνικές. Προσωρινοί νεαροί προλεταριοί συννευρέθηκαν με αναπληρωτές, αδιόριστους και μόνιμους καθηγητές που μέχρι πρότι-

νος πιθανά αποκαλούσαν «μικροαστούς», «βολεμένους» ή «μπάτσους μυαλών». Οι εκπαιδευτικοί είδαν από κοντά τους «γνωστούς-άγνωστους», θαύμασαν το θάρρος τους, εξοικειώθηκαν με τους «κουκουλοφόρους» και φόρεσαν και αυτοί μαντλία. Φυσικά όλα αυτά δε συνέβησαν καθόλου ειδυλλιακά αλλά μέσα από αντεγκλήσεις -ακόμα και συγκρούσεις. Πολλοί απ' τους εκπαιδευτικούς, αριστερούς ή μη, που την Παρασκευή αντιδρούσαν βίαια σε πετροβολήματα και «τραμπούκικες ενέργειες που δυσφημούν τον αγώνα των εκπαιδευτικών», την Κυριακή βοηθούσαν στην κατασκευή μολότφ και κάλυπταν όσους τις έριχναν. Πολλά είναι τα μαθήματα λοιπόν των οδοφραγμάτων και πολλοί οι αποδέκτες τους. Η άγρια νεολαία διδάχτηκε ότι ο «μικροαστισμός» και το «προσκύνημα» των εργαζομένων τις ήρεμες μέρες μπορεί πολύ γρήγορα να εξελιχθεί σε προλεταριακή οργή. Ένα άλλο χρήσιμο μάθημα ελπίζουμε να είναι η συνείδηση ότι τα μπουκαλάρια δεν είναι φετίχ, ούτε ρίχνονται αδιακρίτως όπου λάχει, αλλά η πραγματική αξία χρήσης τους είναι μέσα σ' ένα συλλογικό, προλεταριακό αγώνα όπου οι ταυτότητες και οι ρόλοι μπορούν να ξεθωριάσουν και ο αδιόριστος γίνεται δύσκολο πλέον να διακριθεί από τον «μπαχαλάκια». Αυτές τις μέρες μπόρεσε έστω για λίγο να φανεί τόσο η αυτοκτονική ματαιότητα ανούσιων «Πολυτεχνείων» όσο και ο συντηρητισμός και το αδιέξοδο των πορειών της συντεχνιακής ή συνδικαλιστικής νομιμότητας. Τα υποκείμενα των συγκρούσεων τόσο πολιτικά όσο και κοινωνικά κατάφεραν να σπάσουν την απομόνωσή τους και τους προκάτ, στενάχωρους ρόλους τους και να ενώσουν τα κομμάτια της τάξης έστω προσωρινά αλλά όμως ανεξίτηλα.

Αυτή η κοινότητα αγώνα, αυτή η συλλογικότητα αντίστασης ενάντια στα ΜΑΤ, δηλ. τους υπερασπιστές της κυρίαρχης τάξης πραγμάτων, και ενάντια στην απάνθρωπη επιβίωση στον καπιταλισμό ξεπέρασε το ζήτημα του διαγωνισμού και την αντίθεση στο νόμο 2525 όπως την προετοίμασε μια «συνειδητή» αριστερή μειοψηφία. Γι' αυτό και η συνεργασία σε στρατιωτικό επίπεδο μπόρεσε επιτέλους να είναι ικανοποιητική καθώς τα «πολιτικά γραφεία» και διβούλια αποδεικνύονταν ανίκανα. Η λογική (όπως και η πράξη) των αριστερών οργανώσεων έρχεται πάντα πίσω από τα γεγονότα -που σημειώθηκαν σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό ξεπέρασαν ΟΛΟΥΣ όσοι συμμετείχαμε- καταδείχνοντας την ανορθολογικότητά της: κανένα πολιτικό πρόγραμμα, κανένα πολιτικό σχέδιο ή ντιρεκτίβα δε μπορεί να οριοθετήσει και να ελέγξει την ταξική σύγκρουση και καμιά ταξική σύγκρουση τέτοιας έντασης και έκτασης δε μπορεί ν' ακολουθήσει νοικοκυρεμένα τις αποφάσεις της «κεντρικής επιτροπής» του οποιουδήποτε γκρουπούσκουλου.

Αυτό που μένει τώρα να εκφραστεί είναι ο ταξικός, πολιτικός ΛΟΓΟΣ. Όλοι αυτοί που για φαινομενικά διαφορετικούς λόγους συνεργάστηκαν πίσω από τα οδοφράγματα πρέπει να βρούν τη φωνή που θα αναδείξει το δικό του αγώνα τους, να δείξουν την αλήθεια που αναζητά η πράξη τους. Οποιοδήποτε υποχώρηση σαν ένδειξη νομιμοφροσύνης ή προσπάθεια ενσωμάτωσης στη συνδικαλιστική νομιμότητα θα δώσει το πράσινο φως στο κράτος να συνεχίσει τις διώξεις, να εκβιάσει το κίνημα σε πολιτική ήττα.

ΓΝΩΣΤΟΙ-ΓΝΩΣΤΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ

Δεν είναι μόνοι τους...

Το Σάββατο 13 Ιούνη, ένα φορτηγό της Εθνικής Επιτροπής Ανθρώπινων Δικαιωμάτων(!) μετέφερε στο χωριό Union Progreso τα πτώματα οχτώ ινδιάνων που σκοτώθηκαν στην επίθεση που πραγματοποιήθηκε ο μεξικάνικος στρατός την Τετάρτη 10 Ιούνη στον εξεγερμένο ζαπατιστικό δήμο San Juan de la Libertad (πρώην El Bosque). Σύμφωνα με τους κατοίκους του Union Progreso, όταν έφυγαν από το χωριό οι στρατιώτες, είχαν πάρει μαζί τους ένα νεκρό και έξι τραυματίες. "Τους εκτέλεσαν!", φώναζαν οργισμένοι οι ινδιάνοι-υποστηρικτές του EZLN. Τα πτώματα ήταν κατακρεουργημένα και ορισμένα δεν αναγνωρίζονταν. Οι κάτοικοι του Union Progreso περίμεναν να μάθουν τι απέγιναν εφτά σύντροφοί τους. Τους επέστρεψαν οχτώ πτώματα. Στο γειτονικό χωριό Chavajeval, αγνοείται η τύχη τριών ινδιάνων, που ενώ τους είχαν πάρει μαζί τους φεύγοντας οι στρατιώτες, τα ονόματά τους δεν περιλαμβάνονται σε αυτά των συλληφθέντων. Αφού όμως η επίσημη ανακοίνωση της κυβέρνησης αναφερόταν σε οχτώ νεκρούς ινδιάνους, οχτώ είναι και τα πτώματα που παραδόθηκαν...

Οι οχτώ νεκροί κηδεύτηκαν τελικά στο Union Progreso. Την κηδεία παρακολούθησαν 1.500 ινδιάνοι tzotzil από την γύρω περιοχή, οι περισσότεροι με κουκούλες και μαντήλια στα πρόσωπά τους. Ένας μασκοφόρος διάβασε μια ανακοίνωση που υπογραφόταν από τους 32 αυτόνομους εξεγερμένους δήμους της Chiapas, η οποία κατέληγε: "Δεν θα σωπάσουμε, ούτε θα μείνουμε με τα χέρια σταυρωμένα. Ούτε οι σφαίρες, ούτε τα τεθωρακισμένα, ούτε τα πολεμικά αεροπλάνα μπορούν να σταματήσουν τον δίκαιο αγώνα των ζαπατιστικών κοινοτήτων".

Στο μεταξύ, οι δεκάδες συλληφθέντες κατά τη διάρκεια της επίθεσης, ανακρίνονται χωρίς διερμηνέα (πολλοί δεν μιλούν ισπανικά) και χωρίς δικηγόρο. Τις πρώτες ημέρες μετά την

σύλληψή τους, τούς είχαν κλεισμένους μέρα-νύχτα σε μια αυλή, χωρίς νερό και σκιά.

"Η Διεθνής Επιτροπή του Ζαπατιστικού μετώπου (FZLN) εξέδωσε ανακοίνωση με την οποία καλεί σε πραγματοποίηση ενεργειών αλληλεγγύης. Η ανακοίνωση, μεταξύ άλλων, αναφέρει: "Η αστυνομικο-στρατιωτική επίθεση η οποία προκάλεσε μια συμπλοκή, τις ακριβείς συνθήκες της οποίας ακόμα αγνοούμε, αποτελεί μια πρόκληση που στοχεύει στο να αναγκάσει τους συντρόφους του EZLN να υπερασπιστούν τις ζαπατιστικές κοινότητες. Στόχος είναι να βρεθεί μια δικαιολογία ώστε να εξαπολυθεί μια στρατιωτική επιχείρηση ενάντια στον EZLN."

Ζητάμε από τη διεθνή κοινωνία των πολιτών, τις κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις και τις επιτροπές και τις ομάδες αλληλεγγύης να καταλάβουν πως τα γεγονότα στο San Juan de la Libertad δεν είναι ένα ακόμα επεισόδιο, αλλά η σπίθα που μπορεί να πυροδοτήσει τον πόλεμο. Καλούμε στην πραγματοποίησή κάθε είδους δραστηριοποίησης και κινητοποιήσεων ενάντια σε αυτή την επίθεση, με αίτημα την ειρήνη στην Chiapas και στο Μεξικό".

Παράλληλα με τις επιθέσεις στους αυτόνομους δήμους, ο στρατός ενισχύει την υποδομή και την παρουσία τους στις περιοχές των ζαπατίστας. Στην κοινότητα San Quintin προχωρά με γρήγορους ρυθμούς η κατασκευή ενός μεγάλου στρατοπέδου. Είναι το δεύτερο μεγάλο στρατόπεδο που κατασκευάζεται στην περιοχή του Ocosingo, μετά από το στρατόπεδο που κατασκευάστηκε στην Tonina. Από το 1995 μέχρι σήμερα, έχουν κατασκευαστεί σε περιοχές με επιρροή του EZLN οδικές αρτηρίες συνολικού μήκους περισσότερων των 200 χιλιομέτρων, που αποσκοπούν στην ταχύτερη μετακίνηση του κυβερνητικού στρατού. Έχει επίσης κατασκευαστεί μεγάλος αριθμός από γέφυρες, καθώς και άλλα έργα υποδομής.

Συνάντηση επιτροπών αλληλεγγύης στους ζαπατίστας

Το περασμένο σαββατοκύριακο πραγματοποιήθηκε στο Μιλάνο έκτακτη συνάντηση επιτροπών αλληλεγγύης στους ζαπατίστας. Συμμετείχαν περίπου 60 άτομα, κύρια από την Ιταλία, αλλά και την Γαλλία, την Ελβετία, την Ισπανία, τη Γερμανία και την Ελλάδα. Αποφασίστηκε η έναρξη πανευρωπαϊκής καμπάνιας μετά τις 3 Ιούλη, με κεντρικό σύνθημα "Να σταματήσουμε τον πόλεμο! Για μια δίκαιη και αξιοπρεπή ειρήνη", καθώς και να επιδιωχθεί να υπάρξει όσο το δυνατόν μεγαλύτερος αριθμός διεθνών παρατηρητών στην Chiapas. Αποφασίστηκε να ξεκινήσει η συλλογή χρημάτων και ειδών πρώτης ανάγκης για τους εκτοπισμένους, τους κρατούμενους και τις ινδιάνικες κοινότητες.

Την 1η Αυγούστου θα πραγματοποιηθεί το καραβάνι "Φλόρες Μαγκόν" από την Πόλη του Μεξικού προς τις ζαπατιστικές κοινότητες. Η επόμενη συνάντηση των επιτροπών αλληλεγγύης ορίστηκε για τις 5 Σεπτέμβρη, στο Λουγκάνο της Ελβετίας.

Αφίσα-κάλεσμα για συγκέντρωση αλληλεγγύης. Μετά τα γεγονότα στην Ευελπίδων, η συγκέντρωση αναβλήθηκε. Η ημερομηνία της συγκέντρωσης θα οριστεί τις επόμενες ημέρες

Επιθέσεις σε αυτόνομους ζαπατιστικούς δήμους

11 Απρίλη 1998: Δήμος "Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν"

1 Μάη 1998: Δήμος "Γη κι Ελευθερία"

3 Ιούνη 1998: Δήμος "Νικολάς Ρουίς"

10 Ιούνη 1998: Δήμος "Σαν Χουάν ντε λα Λιμπερτάδ"

Διευθύνσεις για αποστολή μηνυμάτων διαμαρτυρίας

Πρόεδρος του Μεξικού

Dr. Ernesto Zedillo Ponce de Leon
Presidente de la Republica
Palacio Nacional
Mexico, D.F. 06067
Fax (52-5) 271 1764/515 4783
e-mail: webadmon@op.presidencia.gob.mx

Υπουργός προεδρίας

Lic. Francisco Labastida Ochoa
Secretario de Gobernacion
Bucareli 99, 1.piso
Col. Juarez
Mexico, D.F. 06699
Fax: (52-5) 546 5350/546 7380

Κοινοβουλευτική ειρηνευτική επιτροπή

Comision de Concordia y Pacificacion
Paseo de la Reforma 10, piso 17
Mexico D.F.
Fax: (52-5) 535 2726

Κοινοβούλιο

Camara de Diputados
Carlos Medina Plascencia
Presidente de la Comision
de Regimen Interno y Gobierno
Palacio Legislativo de San Lazaro
Edif. A, Col. El Parque
Mexico, D.F. 15969
Fax: (52-5) 522 8012/542 1001/542 7431

Κυβερνήτης της Chiapas

Lic. Roberto Albores Guillen
Governador del Estado de Chiapas
Palacio de Gobierno
Av. Central y Primero Ote. Col. Centro
Tuxtla Gutierrez, Chiapas 29009
Tel. y Fax. (52-961) 2 0917

Κρατική Επιτροπή

Ανθρώπινων Δικαιωμάτων της Chiapas
Presidenta de la Comision Estatal de
Derechos Humanos de Chiapas
Lic. Yesmin Lima Adam
Argentina 445 Col. El Retiro
Tuxtla Gutierrez, Chiapas 29040
Tel. (52-961) 4 0632/4 0674

Εθνική Επιτροπή

Ανθρώπινων Δικαιωμάτων
Presidenta de la Comision Nacional de
Derechos Humanos -CNDH-
Periferico Sur 3464
Col. San Jeronimo Ludice
Mexico, D.F. 10200
Tel. (53-961) 63 1004
e-mail: cndh@laneta.apc.org

Σύνδεσμος Πολιτών

Enlace Civil
Calle Ignacio Allende 4
San Cristobal de Las Casas,
Chiapas 29200
Tel y Fax: (52-967) 8 2104
e-mail: enlacecivil@laneta.apc.org

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ!

Να αντισταθούμε στην επίθεση της μεξικάνικης κυβέρνησης στους εξεγερμένους ινδιάνους

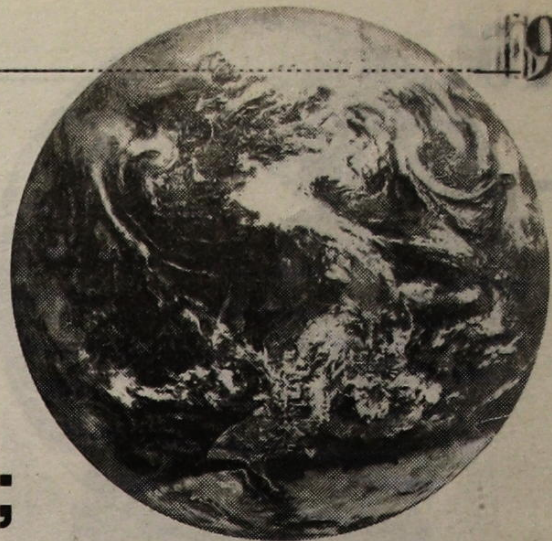

Έξι μήνες μετά τη σφαγή στο Ακτεάλ και τη δολοφονία 45 ινδιάνων από παραστρατιωτικούς, ο μεξικάνικος στρατός επιτέθηκε στον εξεγερμένο ζαπατιστικό δήμο San Juan de Libertad. Απολογισμός: δέκα νεκροί και πέντε τραυματίες ινδιάνοι, ένας νεκρός και τέσσερις τραυματίες στρατιώτες και αστυνομικοί, εξήντα συλλήψεις. Η μεξικάνικη κυβέρνηση δήλωσε πως οι επιθέσεις θα συνεχιστούν μέχρι να διαλυθούν όλα τα συμβούλια των εξεγερμένων αυτόνομων ζαπατιστικών δήμων. Οι διεθνείς παρατηρητές απειλούνται μαζικά από το Μεξικό. Όλα δείχνουν πως πλησιάζει η ολοκληρωτική επίθεση ενάντια στους ζαπατίστας.

Στον κοινωνικό πόλεμο δεν υπάρχουν θεατές...

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: Τρίτη 23 Ιούνη
στις 7.00μμ, στο Μεξικάνικο Προξενείο (Λ. Νίκης 47)

★ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Ένα διεθνές δικαστήριο γιέσμαν;

Ο Η.Π.Α. προκάλεσαν για μια ακόμη φορά την έντονη αντίδραση των υπέρμαχων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όταν απαίτησαν αυστηρούς περιορισμούς στις αρμοδιότητες και τη δράση υπό σύσταση διεθνούς δικαστηρίου για εγκλήματα πολέμου, και επέμειναν να ελέγχεται από το Συμβούλιο Ασφάλειας του Ο.Η.Ε.

Ο πρεσβευτής των Η.Π.Α. στα Ηνωμένα Έθνη, Μπιλ Ρίτσαρντσον, υποστήριξε την Τετάρτη, κατά τη διάρκεια της συνόδου με σκοπό τη δημιουργία του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου στη Ρώμη, πως μόνο το Συμβούλιο Ασφάλειας ή κάποιο κράτος μέλος του θα πρέπει να έχει το δικαίωμα να ενεργοποιήσει τις διαδικασίες του νέου δικαστηρίου, και όχι ο εισαγγελέας του.

Το κυριότερο επιχείρημά του ήταν πως αν το δικαστήριο έχει ανοιχτές διαδικασίες και εξετάζει κάθε καταγγελία, σύντομα θα υποκύψει κάτω από την πίεση εκατοντάδων καταγγελλιών και δε θα είναι σε θέση να συγκεντρώσει το ενδιαφέρον του στις πιο σοβαρές περιπτώσεις γενοκτονίας, πολεμικών εγκλημάτων μεγάλης κλίμακας και εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας.

«Αν κινηθούμε υπερβολικά γρήγορα, ίσως δημιουργήσουμε ένα δικαστήριο που θα δείχνει καλό στα χαρτιά, αλλά θα καταρρεύσει κάτω από το βάρος της ευθύνης του», δήλωσε ο εκπρόσωπος των Η.Π.Α. Οι προθέσεις του, όμως, έγιναν πιο καθαρές όταν σημείωσε ότι η χώρα του είναι από τους κυριότερους συμμετοχούς σε στρατιωτικές - ειρηνευτικές επιχειρήσεις του Ο.Η.Ε. σε όλο τον κόσμο, και οι στρατιώτες της θα πρέπει να μπορούν να αφοσιωθούν απερίσπαστοι στο έργο τους, «χωρίς να εκτίθενται σε διώξεις με πολιτικά κίνητρα».

«Γενικότερα, δεν είμαστε εδώ για να ιδρύσουμε ένα δικαστήριο που θα κρίνει εθνικά συστήματα και επιλογές, και θα επεμβαίνει όπου διαφωνεί», κατέληξε ο Ρίτσαρντσον, υποστηρίζοντας πως η δράση του νέου θεσμού θα πρέπει να είναι σύμφωνη και όχι ανταγωνιστική με το Συμβούλιο Ασφάλειας.

Έγινε γνωστό πως παρασκηνακά το Στέιτ Ντιπάρτμεντ είχε επαφές σχετικά με το ζήτημα με κυβερνήσεις τουλάχιστον εκατό χωρών, και τις προειδοποίησε πως οι στρατιώτες τους στο εξωτερικό θα παρενοχλούνταν από διώξεις με πολιτικά κίνητρα, εκτός αν περιοριστούν οι εξουσίες του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου.

Η στάση αυτή των Η.Π.Α. εξόργισε τις ανθρωπιστικές οργανώσεις και ήρθε σε σύγκρουση ακόμη και με την πλειοψηφία των παραδοσιακών διπλωματικών φίλων της. Εκπρόσωπος της Human Rights Watch υποστήριξε ότι αν επικρατήσει αυτή η άποψη, κάθε τύραννος θα είναι σε

θέση να μπλοκάρει πιθανή δίωξη εναντίον του. Ο Ρίτσαρντσον υποστήριξε ακόμη ότι θα ήταν πρώιμο να καθοριστεί και να περιληφθεί στις δικαιοδοσίες του νέου δικαστηρίου το έγκλημα του επιθετικού πολέμου. Όμως, ο Μπένζαμιν Φέρενζ, από τους κατηγορούς στη δίκη της Νυρεμβέργης, αντέτεινε πως ο επιθετικός πόλεμος έχει οριστεί ως έγκλημα εδώ και πενήντα χρόνια και θα ήταν οπισθοδρόμηση να εξαιρεθεί από τα εγκλήματα πολέμου το 1998.

Άλλες θέσεις του εκπροσώπου των Η.Π.Α. ήταν πως το Δ.Π.Δ. θα πρέπει να είναι «οικονομικά ανεξάρτητο από τον Ο.Η.Ε.» (ώστε να μην πληρώνουν οι

Η.Π.Α., που είναι κυριότερος χρηματοδότης του οργανισμού, για τη λειτουργία του, αν και θέλουν να τον ελέγχουν), και πως «θα πρέπει το δικαστήριο να αναγνωρίζει την πραγματικότητα του διεθνούς συστήματος, σήμερα (δηλ. την παγκόσμια πολιτική και οικονομική κυριαρχία των Η.Π.Α.). Αργότερα, ο Ρίτσαρντσον δήλωσε σε δημοσιογράφους πως η θέση της χώρας του δεν πρόκειται να μεταβληθεί. Διπλωμάτες εκτίμησαν αυτή τη δήλωση ως προειδοποίηση ότι οι Η.Π.Α. δε θα συνυπογράψουν συμφωνία για την ίδρυση του Δ.Π.Δ.

Άλλοι ομιλητές, μεταξύ των οποίων ο γ.γ. του Ο.Η.Ε., Κόφι Ανάν, δήλωσαν πως

ίσως είναι καλύτερα να δημιουργηθεί ένα ισχυρό δικαστήριο χωρίς την υποστήριξη των Η.Π.Α., παρά ένα αδύναμο που θα την έχει. Άλλωστε, στη δεύτερη περίπτωση, ο ρόλος του μάλλον θα περιοριζόταν στην επιβεβαίωση και κάλυψη της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, τον κίνδυνο από την οποία δεν αισθάνονται πια μόνο οι ιδεολογικοί αντίπαλοί τους, όπως το Ιράν και η Κούβα, αλλά και οι σύμμαχοι αλλά οικονομικοί ανταγωνιστές, όπως οι ευρωπαίοι, οι καναδοί και οι ιάπωνες.

Η σύνοδος, που άνοιξε στη Ρώμη τη Δευτέρα, πρόκειται να διαρκέσει πέντε εβδομάδες.

Ρωσία: Επέτειος μέσα σε διαδηλώσεις

Την Παρασκευή 12 Ιουνίου, η Ρωσία γιόρτασε την όγδοη επέτειο από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της από τη Σοβιετική Ένωση, που για πολλούς αποτέλεσε την αφορμή της κατάρρευσης της υπερδύναμης.

Η επίσημη ονομασία της επετείου είναι «μέρα της ανεξαρτησίας», αν και οι ρώσοι αξιωματούχοι προτιμούν να αναφέρονται σε αυτή ως «μέρα της Ρωσίας», θέλοντας να τονίσουν περισσότερο τον εθνικό χαρακτήρα του ρωσικού κράτους, παρά την αντίθεση με τη Σοβιετική Ένωση.

Το κλίμα, πάντως, κάθε άλλο παρά ορταστικό ήταν, καθώς η χώρα υποφέρει από χρόνια οικονομική ύφεση, που έχει προκαλέσει κοινωνική δυσάρεσκεια και αντικυβερνητικές και απεργιακές κινητοποιήσεις. Αυτό φάνηκε ακόμη και από το λόγο του Μπορίς Γιέλτσιν στην τηλεόραση, με την ευκαιρία της επετείου.

«Φυσικά είχαμε επιτυχίες, αλλά δεν είναι αρκετές και δεν έχουν φέρει αξιοσημείωτη βελτίωση στην καθημερινή ζωή... Η Ρωσία απέτυχε ως τώρα να γίνει μια χώρα με ανθηρή και σταθερή οικονομία, μια χώρα με εύπορους ανθρώπους που βλέπουν το μέλλον με αισιοδοξία». Προσπάθησε, πάντως, να παρουσιάσει την ύφεση ως το τίμημα για ελευθερίες που έχει ο κόσμος στη μετασοβιετική Ρωσία. «Η ελευθερία είναι η πραγματική επιτυχία της Ρωσίας - η ελευθερία να λες ο,τι θέλεις, να εξασκείς όποια θρησκεία θέλεις, να εκλέγεις δημάρχους, βουλευτές, πρόεδρο (και η ελευθερία να διαλύεις τη Δούμα όταν σε ενοχλεί, θα πρόσθετε κάποιος κακεντρεχής). Αλλά η ελευθερία κερδίζεται μόνο θυσιάζοντας την ησυχία, την άνεση, την ευημερία σου».

Την ίδια ώρα, κάποιοι που έχουν πρόβλημα με την άνεση και την ευημερία τους, απλήρωτοι ανθρακωρύχοι, διαδήλωναν έξω από τη βουλή, ζητώντας τους καθυστερούμενους μισθούς τους και φωνάζοντας συνθήματα κατά του Γιέλ-

τσιν. Διακόσιοι από αυτούς είχαν φτάσει από τη Βορκόουτα της βόρειας Ρωσίας και είχαν περάσει τη νύχτα έξω από το ρωσικό Λευκό οίκο. Ας σημειωθεί ότι οι απεργίες και κινητοποιήσεις των ανθρακωρύχων το 1989 και 1991 είχαν συμβάλει στην αποσταθεροποίηση του σοβιετικού καθεστώτος και την άνοδο στην εξουσία του Γιέλτσιν.

Κάποιοι ανθρακωρύχοι κρατούσαν πλακάτ με συνθήματα, όπως «Ακόμη και οι σκλάβοι ταϊζόνται», ενώ πολλά από αυτά καταφέρονταν προσωπικά κατά του Γιέλτσιν. «Γιέλτσιν, σε βοηθήσαμε να μπεις στο Κρεμλίνο, μπορούμε να σε βοηθήσουμε και να βγεις», έλεγε ένα.

Ο πρόεδρος της Ρωσικής Ανεξάρτητης Ένωσης Ανθρακωρύχων, Αλεξάντερ Σεργκέγιεφ δηλώνει πως στόχος των κινητοποιήσεων δεν είναι ο Γιέλτσιν, αλλά η πληρωμή των καθυστερούμενων μισθών. «Δεν μπορούμε όμως να εμποδίσουμε τους ανθρακωρύχους να ζητούν την παραίτησή του, αφού δεν εκπληρώνει τις συνταγματικές υποχρεώσεις του και δεν εξασφαλίζει την έγκαιρη πληρωμή των μισθών», συμπληρώνει.

Οι ανθρακωρύχοι αποτελούν μια από τις πιο πολυπληθείς και μαχητικές επαγγελματικές ομάδες στη Ρωσία, και παλιότερες κινητοποιήσεις τους έχουν δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στην κρατική λειτουργία. Τον Μάιο, εξαπέλυσαν τον «πόλεμο στις ράγες», αποκόπτοντας πολλές από τις κυριότερες σιδηροδρομικές αρτηρίες για δύο εβδομάδες. Κατά τη διάρκειά του, η επικοινωνία μεταξύ Ευρωπαϊκής Ρωσίας και των ανατολικών περιοχών διακόπηκε, ενώ πολλά ήταν τα προβλήματα και σε τοπικό επίπεδο.

Το ρωσικό κράτος πάσχει από χρόνια έλλειψη ρευστότητας και καθυστερεί σε μόνιμη βάση την πληρωμή μισθών τόσο των δημόσιων υπαλλήλων, όσο και αυτών του ευρύτερου δημόσιου τομέα, στον οποίο ανήκουν τα ορυχεία. Η κυ-

βέρνηση υποστηρίζει ότι της αναλογεί μικρό μέρος της ευθύνης γι' αυτή την κατάσταση, και κύριοι υπαίτιοι είναι οι εργολάβοι που ελέγχουν την παραγωγή και το αυξημένο κόστος της. Μετά την κινητοποίηση του Μαΐου, αποφάσισε τη μείωση του ναύλου μεταφοράς του κάρβουνου με τρένο, ώστε να πληρώσουν οι εργολάβοι τους εργάτες, με τα λεφτά που θα εξοικονομήσουν. Πρόκειται για τη γνωστή και σε μάζ λογική, που λέει πως «αν έχουν οι εργαζόμενοι προβλήματα, βοηθάμε τους εργοδότες».

Υποστηρίζεται ότι πολλά ορυχεία είναι εξαντλημένα εδώ και πολλά χρόνια, και ο μόνος λόγος παραμονής τους σε λειτουργία ήταν η αποφυγή κοινωνικής αναταραχής. Από το 1993 πάντως, έχουν κλείσει πολλά ορυχεία, ενώ έχει μειωθεί η κρατική επιδότηση κατά 40%. Η Παγκόσμια Τράπεζα εκτιμά πως τουλάχιστον οι μισοί ρώσοι ανθρακωρύχοι θα πρέπει να αποσυρθούν μέσα στην επόμενη δεκαετία, και έχει προσφέρει δάνειο 800 εκατομμυρίων δολαρίων για να καλυφθεί το κόστος του κλεισίματος των μονάδων και των επακόλουθων απολύσεων. Στο πακέτο περιλαμβάνεται και η δημιουργία νέων θέσεων εργασίας και η επανεκπαίδευση των απολυμένων. Στην πραγματικότητα, όμως, είναι αμφίβολο αν θα μπορέσουν να βρουν θέση στην αγορά εργασίας, σε μια εποχή ύφεσης και αυξανόμενης ανεργίας. Άλλωστε, πολλές μονάδες, ιδιαίτερα στη Σιβηρία, όπου εξορύσσονται τα τρία τέταρτα της συνολικής παραγωγής, βρίσκονται σε απομονωμένες πόλεις, μερικές από τις οποίες δημιουργήθηκαν εξαρτίας των ορυχείων.

Παρόλα αυτά, ο άνθρακας αποτελεί την κυριότερη πηγή ενέργειας της Ρωσίας, και από αυτόν παράγεται περισσότερο από το 50% της ηλεκτρικής ενέργειας της χώρας. Τα συνολικά αποθέματα άνθρακα της Ρωσίας ανέρχονται σε τρία τρισεκατομμύρια τόνους.

Συμπλοκές στο Μπουένος Άιρες

Την Πέμπτη 11 Ιούνη οδηγήθηκε στον ανακριτή ο πρώην δικτάτορας της Αργεντινής Jorge Rafael Videla, σχετικά με την ανάμειξή του σε 36 περιπτώσεις εξαφανίσεων παιδιών συλληφθέντων την περίοδο που ήταν επικεφαλής του δικτατορικού καθεστώτος της Αργεντινής. Ο Jorge Rafael Videla αρνήθηκε να καταθέσει. Έξω από τα δικαστήρια βρισκόταν παραταγμένες ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις για να προστατέψουν τον πρώην δικτάτορα από την οργή των διαδηλωτών. Την ώρα που ο Videla έβγαине από το δικαστήριο, άρχιζαν να εκτοξεύονται αυγά, πορτοκάλια, πέτρες και ξύλα. Κάποιοι διαδηλωτές κατάφεραν να σπάσουν τον αστυνομικό κλοιό και επιτέθηκαν στο θωρακισμένο αυτοκίνητο που μετέφερε τον Videla.

Ο Videla είχε απελευθερωθεί το 1990, με ειδικό διάταγμα που εκδόθηκε από τον πρόεδρο της Αργεντινής Carlos Menem. Οι "Μητέρες της Πλατείας του Μάη" (μητέρες των 30.000 εξαφανισθέντων κατά τη διάρκεια της δικτατορίας) και άλλες κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις της Αργεντινής, θεωρούν "στάχτη στα μάτια" τη συγκεκριμένη δικαστική διαδικασία, που αποσκοπεί στη βελτίωση της εικόνας του καθεστώτος Menem. Είναι χαρακτηριστικό πως ο ανακριτής Marquench που χειρίζεται την υπόθεση ανήκει στο στενό περιβάλλον του προέδρου Menem και στο παρελθόν έχει επανειλημμένα αντιμετωπίσει "ευνοϊκά" κατηγορούμενα στελέχη της δικτατορίας Videla.

Ο ίδιος ο Videla ζητά να δικάσσει από στρατιωτικό δικαστήριο. Όλα αυτά συμβαίνουν, ενώ ο ισπανός δικαστής Baltasar Garçon έχει ζητήσει την έκδοση του Videla στην Ισπανία, για να δικάσει εκεί για εγκλήματα κατά ισπανών πολιτών που τελέστηκαν στην Αργεντινή στη διάρκεια της δικτατορίας Videla, έκδοση που η κυβέρνηση Menem αρνείται κατηγορηματικά. Οι "Μητέρες της Πλατείας του Μάη" ζητούν να τεθεί τέρμα στην ατιμωρησία, να εξεταστούν οι καταγγελίες της υπόθεσης Alfredo Yabran και η υπόθεση του λαθρεμπορίου όπλων στην οποία ενέχεται η κυβέρνηση Menem, χαρακτηρίζοντας ως απάτη τη δίωξη κατά του Videla.

Δολοφονίες συνδικαλιστών

Σύμφωνα με την αναφορά του ICFTU που δημοσιοποιήθηκε στις 11 Ιούνη, μέσα στο 1997 υπήρξαν, σε όλο τον κόσμο, 299 εξακριβωμένες περιπτώσεις δολοφονίας συνδικαλιστών. Μέσα στην ίδια χρονιά, υπήρξαν 2.440 επίσημες περιπτώσεις φυλάκισης για συνδικαλιστική δράση, ενώ για τον ίδιο λόγο υπήρξαν πάνω 50.000 εξακριβωμένες περιπτώσεις απόλυσης. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, 290 συνδικαλιστές δέχτηκαν απειλές κατά της ζωής τους, 3.000 συνδικαλιστές τέθηκαν υπό αστυνομική επιτήρηση και 450 απεργίες και κινητοποιήσεις καταστάθηκαν αιματηρά, ενώ σε 80 χώρες παραβιάζεται το δικαίωμα του συνδικαλισμού.

Την πρώτη θέση σε δολοφονίες συνδικαλιστών κατέχει η Κολομβία. Μέσα στο 1997 δολοφονήθηκαν 156 συνδικαλιστές. Ο "αγαπημένος στόχος" αστυνομίας, στρατού και παρακρατικών είναι η Ένωση Εκπαιδευτικών (μέσα στο 1997 δολοφονήθηκαν 61 μέλη της).

Πολλές από τις δολοφονίες πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια συνάντησης απεργιακών επιτροπών με την εργοδοσία. Στην Κολομβία υπάρχουν οργανωμένες συμμορίες παρακρατικών οι οποίες ειδικεύονται στη δολοφονία συνδικαλιστών, όπως εξάλλου μαρτυρούν και τα ονόματά τους: μια από αυτές τις συμμορίες ονομάζεται "MAS" (Muerte A Sindicalistas), δηλαδή "Θάνατος Στους Συνδικαλιστές", ενώ οι παρακρατικοί της "ColSinGue" ("Κολομβία Χωρίς Αντάρτικο") έχουν ως κεντρικό σύνθημά τους το "Έξω οι Συνδικαλιστικές Ενώσεις από την Κολομβία". Η στενή διαδύνδεση των παρακρατικών με το στρατό και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς είναι παραπάνω από προφανής.

Στη Βραζιλία, οι συμπλοκές ανάμεσα σε καταληψίες γης, στρατό, αστυνομία και παρακρατικούς έχουν προκαλέσει μέσα στο 1997 το θάνατο δεκάδων αγροτών. Οι κινητοποιήσεις γίνονται όλο και εντονότερες, μιας και η Βραζιλία, μαζί με το Περού και την Αργεντινή αποτελούν τις χώρες της Λατινικής Αμερικής όπου έχουν εφαρμοσθεί τα πιο αυστηρά "προγράμματα αναδιάρθρωσης". Στην Αργεντινή, μέσα στο 1997, υπήρξε ένας τουλάχιστον νεκρός εξαιτίας των επιθέσεων της αστυνομίας σε εργατικές κινητοποιήσεις.

Ανάλογες συνθήκες επικρατούν και στην υπόλοιπη Λατινική Αμερική, με ιδιαίτερη ένταση στο Σαλβαδόρ, τη Γουατεμάλα και την Κόστα-Ρίκα, όπου έχει απαγορευθεί ο ελεύθερος συνδικαλισμός και τα συνδικάτα ελέγχονται αποκλειστικά από την κυβέρνηση. Μάλιστα στην Γουατεμάλα, σύμφωνα με την έκθεση της ICFTU, αποκαλύφθηκε η ύπαρξη μιας μελέτης που είχε καταστρωθεί από την αμερικανική πολυεθνική Wackenhut, όπου εξετάζονταν οι τρόποι διάλυσης του συνδικαλιστικού κινήματος.

Όσο για τις ίδιες τις ΗΠΑ, σύμφωνα με την ICFTU, τουλάχιστον το 10% των

συνδικαλιστών που δραστηριοποιήθηκαν για τη δημιουργία εργατικών σωματείων στους χώρους εργασίας τους, απολύθηκαν κατά παράβαση της εργατικής νομοθεσίας.

Στην Ασία, οι χειρότερες συνθήκες επικρατούν στην Ινδονησία (όπου υπήρξε η πρόσφατη εξέγερση) και στην Μπούρμα. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της καταδικής του U Myo Aung Thant, μέλους της ένωσης εργαζόμενων στα πετρελαιοκλά. Ο Aung Thant καταδικάστηκε σε ισόβια φυλάκιση για "εσχάτη προδοσία". Η δίκη του έγινε μυστικά. Κατηγορήθηκε για εισαγωγή εκρηκτικών από την Ταϊλάνδη. Το γεγονός πως ο Aung Thant συνελήφθη εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από το σημείο όπου υποτίθεται βρέθηκαν τα εκρηκτικά, δεν είχε καμία σημασία για τους δικαστές, οι οποίοι τον καταδίκασαν και σε άλλα δέκα χρόνια φυλάκισης για εξίσου φανταστικά αδικήματα.

Στην Ινδονησία, οι αρχές αναγνωρίζουν μόνο την ελεγχόμενη από την κυβέρνηση συνδικαλιστική ομοσπονδία FSPSI και κάθε άλλη συνδικαλιστική δραστηριότητα είναι απαγορευμένη. Η συνδικαλιστική ομοσπονδία SBSI έχει κηρυχθεί παράνομη και ο επικεφαλής της, Muchtar Pakrahan, βρίσκεται στην φυλακή.

Στην Κίνα, οι εργατικές κινητοποιήσεις αυξάνονται συνεχώς, όπως και η εναντίον τους καταστολή, όμως ελάχιστες πληροφορίες βγαίνουν από τα σύνορα της χώρας. Το μόνο βέβαιο είναι πως κάθε μορφή ανεξάρτητου συνδικαλισμού στην Κίνα είναι απαγορευμένη, με βαρείες κυρώσεις.

Στο Μπαγκλαντές και την Καμπότζη, οι περισσότερες βίαιες επιθέσεις των κατασταλτικών μηχανισμών γίνονται ενάντια στους εργάτες και τις εργάτριες ιματισμού. Τον περασμένο Δεκέμβριο, στο Μπαγκλαντές, μια πορεία 2.000 εργατών και εργατριών ιματισμού καταστάθηκε αιματηρά, με τουλάχιστον ένα νεκρό.

Μέσα στο 1997 ξέσπασε σκάνδαλο στην Αυστραλία, όταν α-

ποκαλύφθηκε ότι η κυβέρνηση είχε νοικιάσει μισθοφόρους τους οποίους είχε στείλει στο αραβικό εμιράτο Ντουμπάι για "εκπαίδευση", με στόχο το σπάσιμο της απεργίας των λιμενεργατών. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, η κυβέρνηση της Αυστραλίας έχει ξοδέψει μέσα στο 1997 ένα εκατομμύριο δολάρια στις προσπάθειές της να σταματήσει τις κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών.

Στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ, τα συνδικαλιστικά δικαιώματα είναι σχεδόν ανύπαρκτα, με χειρότερες συνθήκες στο Κόσοβο και τη Λευκορωσία. Οι επιθέσεις ενάντια στον αλβανικό πληθυσμό στο Κόσοβο δεν αφήνουν φυσικά περιθώρια για συνδικαλιστική δράση, ενώ στη Λευκορωσία, το δικτατορικό καθεστώς του Λουκασένκο καταφεύγει συχνά σε βίαιη καταστολή κινητοποιήσεων, απαγορεύσεις συνδικαλιστικών οργανώσεων, απειλές ενάντια σε συνδικαλιστές, αλλά και δολοφονίες. Στη Ρωσία η κατάσταση είναι λιγότερη άσχημη, αλλά και εκεί η αστυνομία διακρίνεται για τη βαναυσότητά της και οι συνδικαλιστές δέχονται συνεχώς επιθέσεις. Να σημειωθεί ότι στην Ρωσία υπάρχουν πάνω από 20 εκατομμύρια εργάτες οι οποίοι δεν έχουν πληρωθεί επί μήνες. Στην έκθεση μνημονεύονται επίσης οι βίαιες επιθέσεις ενάντια στους συνδικαλιστές στη Νότια Κορέα, όπου όμως έχει υπάρξει μια σχετική βελτίωση στη δυνατότητα συνδικαλιστικής δραστηριότητας, σαν αποτέλεσμα των δυναμικών εργατικών κινητοποιήσεων.

Η κατάσταση στην Αλγερία είναι δραματική. Σε μια κίνηση τρομοκρατίας και παραδειγματισμού, στις 28 Ιανουαρίου του 1997, δολοφονήθηκε ο επικεφαλής της Γενικής Εργατικής Ένωσης της Αλγερίας (UGTA), ο Abdelhak Ben Hamouda. Η δολοφονική επίθεση έγινε έξω από τα γραφεία της UGTA και μαζί με τον Hamouda δολοφονήθηκαν άλλα δύο άτομα.

Στην Αφρική, σύμφωνα με τις "υποδείξεις" του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (Δ.Ν.Τ.) και του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ), εξαπλώνονται οι "Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου", ακολουθώντας το παράδειγμα της Λατινικής Αμερικής και της Ασίας. Στις Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου, η όποια εργατική νομοθεσία παύει να ισχύει, και όλα ρυθμίζονται σύμφωνα με "εσωτερικούς κανονισμούς" των πολυεθνικών. Στις περισσότερες περιπτώσεις δεν υπάρχει δικαίωμα συνδικαλισμού, ασφάλιση ή αποζημίωση. Οι Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου έχουν επεκταθεί μέσα στο 1997 σε 25 αφρικανικές χώρες. Στο Λεσότο, οι εισδοί στις ζώνες ελεύθερου εμπορίου φυλάσσονται από αστυνομικούς για να ελέγχεται η "λαθραία είσοδος συνδικαλιστών".

Στο Τζιμπουτί, η αστυνομία απάντησε με πυροβολισμούς σε πορεία με μισθολογικά αιτήματα, προκαλώντας άγνωστο αριθμό τραυματιών και νεκρών.

Στη Νιγηρία, είκοσι γνωστοί συνδικαλιστές βρίσκονται στην φυλακή επειδή κάλεσαν σε απεργία. Για τον ίδιο λόγο, φυλακίστηκαν στη Σουαζιλάνδη τέσσερις γνωστοί συνδικαλιστές της Εθνικής Εργατικής Ένωσης "SFTU". Ενώ οι τέσσερις συνδικαλιστές βρίσκονταν στη φυλακή, η αστυνομία επέδραμε σε συνέλευση της SFTU συλλαμβάνοντας άλλα 23 άτομα. Ο ταμίας της SFTU, ο Mkolisi Mbata, που είναι ανάπηρος και χρησιμοποιεί αναπηρικό καροτσάκι, υποχρεώθηκε να συρθεί μέχρι το αστυνομικό τμήμα.

Η Ένωση Εκπαιδευτικών αποτελεί στόχο των επιθέσεων στην Αιθιοπία. Ο πρόεδρος της Ένωσης, ο Taye Woldemsmiate, βρίσκεται στην φυλακή από το 1996, όπως και 70 άλλα μέλη της. Ένα ηγετικό στέλεχος της Ένωσης Εκπαιδευτικών της Αιθιοπίας, ο Maru Assefa, δολοφονήθηκε από την αστυνομία στις 8 Μάη του 1997.

Στη Ζιμπάμπουε, δύο μέρες μετά την μεγαλύτερη απεργιακή κινητοποίηση που είχε οργανωθεί ως τότε στην χώρα, επτά ένοπλοι εισέβαλαν στο γραφείο του Morgan Tsvangirai, επικεφαλής της Εθνικής Εργατικής Ένωσης. Οι "άγνωστοι" ξυλοκόπησαν τον Tsvangirai και προσπάθησαν να τον πετάξουν από ένα παράθυρο του ογδοού ορόφου. Ο Tsvangirai γλύτωσε το θάνατο με βαρύτατα τραύματα.

Στην Τυνησία, έχουν γίνει αλληπάλληλες συλλήψεις συνδικαλιστών με την κατηγορία της "διασποράς ψευδών ειδήσεων με στόχο την διατάραξη της δημόσιας τάξης".

Πηγή: ετήσια αναφορά της ICFTU

IWW: Επαναστατικός συνδικαλισμός στις ΗΠΑ

Στις 27 Ιουνίου του 1905, στο Σικάγο, συναντήθηκαν 200 σοσιαλιστές, αναρχικοί και ριζοπάστες συνδικαλιστές από ολόκληρες τις ΗΠΑ. Ήταν το ιδρυτικό συνέδριο της IWW, των "Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου". Η συνάντηση ξεκίνησε με τα ακόλουθα λόγια του Big Bill Haywood, συνδικαλιστή στο μεταλλείο: "Βρισκόμαστε εδώ με σκοπό τη συνανομοποίηση των εργατών αυτής της χώρας σε ένα κίνημα της εργατικής τάξης που θα έχει ως στόχο την απελευθέρωσή της από τα δεσμά του καπιταλισμού (...) αυτή η οργάνωση θα αγωνιστεί ώστε η εργατική τάξη να πάρει τον έλεγχο της οικονομικής εξουσίας, τα μέσα για τη ζωή, τα μέσα παραγωγής και διανομής..."

Στην ιδρυτική συνάντηση της IWW, διατυπώθηκε το καταστατικό της οργάνωσης, το οποίο ξεκινούσε λέγοντας: "Η εργατική τάξη και η εργοδοτική δεν έχουν τίποτα κοινό. Δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη όσο ανάμεσα στα εκατόμμυρια των εργαζόμενων θα υπάρχει η πείνα και η ανάγκη, ενώ οι λίγοι, που αποτελούν την εργοδοτική τάξη, θα απολαμβάνουν όλα τα αγαθά της ζωής. Ανάμεσα σε αυτές τις δύο τάξεις πρέπει να διεξαχθεί ένας αγώνας μέχρι τη μέρα που οι εκμεταλλεζόμενοι θα κυριαρχήσουν στο οικονομικό και τον πολιτικό τομέα, θα πάρουν αυτά που παράγουν, μέσα από μια οικονομική οργάνωση της εργατικής τάξης χωρίς σύνδεση με οποιοδήποτε κόμμα".

Η IWW (οι "wobblies", όπως τους αποκαλούσαν, χωρίς να είναι είναι γνωστή η προέλευση αυτής της έκφρασης) ήθελαν να οργανώσουν τους εργάτες όλων των βιομηχανιών σε "Μία Μεγάλη Ένωση" ("One Big Union"), χωρίς διαχωρισμό φύλου, φυλής ή εργασιακού κλάδου. Ήταν ενάντιοι στα συμβόλαια με την εργοδοσία, θεωρώντας πως έτσι εμφανίζονταν οι απεργιοπάστες. Στη θέση των διαπραγματεύσεων για υπογραφή συμβολαίων, αντέτασαν τον αγώνα και την άμεση δράση. Ένα φυλλάδιο της IWW ανέφερε: "Τι σημαίνει άμεση δράση; Σημαίνει ότι ο εργάτης θα λέει στο αφεντικό πότε, που και πόσο θα δουλέψει, με ποιά αμοιβή και κάτω από ποιές συνθήκες". Η IWW υποστήριζε τα σμποτάζ, δεν προωθούσε απαραίτητα την βία, αλλά εφαρμόζε με αποφασιστικότητα την αυτοάμυνα. Το 1909, με πρωτοβουλία της IWW ξεκίνησε απεργία 6.000 εργατών στο εργοστάσιο χάλυβα του McKees Rocks. Τα μέλη της IWW συνεπλάκησαν με το στρατό και βγήκαν νικητές. Η IWW είχε πει πως για κάθε νεκρό εργάτη θα υπήρχε και ένας νεκρός εργάτης. Πράγματι, σε μια συμπλοκή, στην οποία έγινε ανταλλαγή πυροβολισμών, σκοτώθηκαν τέσσερις απεργοί και τρεις στρατιώτες. Η απεργία συνεχίστηκε μέχρι την ικανοποίηση όλων των αιτημάτων.

Ωστόσο, οι "wobblies" στόχευαν μακρύτερα από τις μαχητικές διεκδικητικές απεργίες: "Οι απεργίες είναι απλώς επεισόδια στον ταξικό πόλεμο, είναι δοκιμές δύναμης και ικανότητας στην πορεία των εργατών για την αυτοεκπαίδευσή τους για συντονισμένη δράση. Αυτή η εκπαίδευση είναι σημαντική για την προετοιμασία για την τελική γενική απεργία".

Ο αγωνιστής της IWW Joseph Ettor τόνιζε πως "αν οι εργάτες του κόσμου θέλουν να νικήσουν, το μόνο που έχουν να κάνουν είναι να αναγνωρίσουν την μεταξύ τους αλληλεγγύη. Αρκεί να σταυρώσουν τα χέρια, και ο κόσμος θα σταματήσει. Οι εργάτες με τα χέρια στις τσέπες είναι πολύ πιο ισχυροί από όλο τον πλούτο των καπιταλιστών".

Η IWW αναπτύσσεται

Τα επόμενα δέκα χρόνια, η IWW εξελίχθηκε σε μια μεγάλη απειλή για τον καπιταλισμό στις ΗΠΑ. Ποτέ δεν είχε περισσότερα από 5-10.000 μόνιμα μέλη, αν και κάποιες στιγμές ο αριθμός των μελών της ξεπέρασε τις 100.000. Τα μέλη της IWW ξεχώριζαν για τη μαχητικότητα και τη συνεχή δράση τους. Ταξίδευαν από πόλη σε πόλη, πραγματοποιώντας ομιλίες, οργανώνοντας απεργίες, ιδρύοντας νέα γραφεία της οργάνωσης. Σε πολλές περιπτώσεις, οι τοπικές αρχές ψήφισαν ειδικούς νόμους για να αποτρέψουν τις συγκέντρωσεις και τις ομιλίες μελών της IWW. Για παράδειγμα, το 1909, στο Spokane της Washington, οι αρχές εξέδωσαν ένα διάταγμα που απαγόρευε την πραγματοποίηση ομιλιών από μέλη της IWW. Αρχισαν να καταφθάνουν στην μικρή αυτή πόλη εκατοντάδες "wobblies", οι οποίοι ξεκινούσαν να πραγματοποιούν δημόσιες ομιλίες και συλλαμβάνονταν ο ένας μετά τον άλλο, μέχρι που ο αριθμός των συλληφθέντων ξεπέρασε τους 600, γεμίζοντας όλες τις φυλακές και τα κρατητήρια της περιοχής. Τελικά, το διάταγμα ανακλήθηκε. Ανάλογα περιστατικά συνέβησαν στη Missoula της Montana, στο Fresno της Καλιφόρνια κ.α.

Η απεργία στο Lawrence

Το 1912, στο Lawrence της Μασαχουσέτης, η IWW βρέθηκε στο επίκεντρο μιας απεργίας που πήρε διαστάσεις εξέγερσης. Οι εργάτες των υφαντουργιών είχαν ξεκινήσει απεργίες, μετά τη μείωση των ήδη χαμηλών μισθών τους. Παρόλο που η IWW είχε λιγότερους από 1000 οργανωμένους υφαντουργούς συνολικά, μέσα σε λίγες μέρες 10.000 υφαντουργοί βρισκόταν σε απεργία στο Lawrence, υιοθετώντας τις προτάσεις της IWW. Η IWW οργάνωσε δημόσια συσσίτια για τις οικογένειες των απεργών. Οι απεργιακές επιτροπές εξασφάλιζαν φαγητό για πάνω από 50.000 άτομα (ο πληθυσμός του Lawrence ήταν 86.000 άτομα). Αρχισαν να φτάνουν τρόφιμα και χρήματα από όλη την χώρα. Μια από τις αλληπάλληλες πορείες των απεργών δέχτηκε την επίθεση της πολιτοφυλακής, με αποτέλεσμα τα ραχές που κράτησαν για ώρες, με ένα νεκρό εργάτη και πολλούς τραυματίες. Οι τοπικοί υπεύθυνοι της IWW συνελήφθησαν ως υπεύθυνοι για το θάνατο. Στην πόλη εφτάσε ιππικό και δυνάμεις εθνοφρουράς. Η απεργία ωστόσο συνεχίστηκε. Οι αρχές άρρισαν να διαλύουν τα συσσίτια και εμπόδιζαν την αποστολή τροφίμων από άλλες περιοχές, με σκοπό να κάψουν τους απεργούς. Η απεργιακή επιτροπή αποφάσισε να ζητήσει από οικογένειες σε άλλες πόλεις να αναλάβουν τα παιδιά των απεργών για όσο θα διαρκούσαν οι κινητοποιήσεις. Μέσα σε τρεις μέρες έφτασαν 400 γράμματα από οικογένειες που προσέφεραν να υποστηρίξουν με αυτό τον τρόπο την απεργία. Η πρώτη αποστολή, 100 παιδιά ηλικίας τεσσάρων ως δεκατεσσάρων χρονών, έφυγαν με τρένο για τη Νέα Υόρκη, όπου τα υποδέχτηκαν 500 ιταλοί μετανάστες που τραγουδούσαν στη διεύση. Τις επόμενες μέρες, έφυγαν άλλα 100 παιδιά πάλι για τη Νέα Υόρκη και 35 για το Βερμόντ. Στις 24 Φλεβάρη του 1912, ο σιδηροδρομικός σταθμός του Lawrence ήταν κατάρκτος από παιδιά που θα έφευγαν για την Φιλαδέλφεια, όταν η αστυνομία επέτεθηκε στους συγκεντρωμένους, ξυλοκοπώντας γυναίκες και ανήλικα παιδιά. Πολλοί γονείς συνελήφθησαν με την κατηγορία της "εγκατάλειψης ανηλίκου". Ωστόσο η απεργία συνεχίστηκε. Στις 14 Μάρτη, η εργοδοσία αποφάσισε να ικανοποιήσει τα αιτήματα των απεργών.

Μετά από τα γεγονότα στο Lawrence, οι επιθέσεις ενάντια στην IWW έγιναν σκληρότερες. Το 1915 συνελήφθη ο Joe Hill, γνωστός αγωνιστής της IWW και συνθέτης των περισσότερων από τα τραγούδια του εργατικού κινήματος στις ΗΠΑ. Καταδικάστηκε και εκτελέστηκε για "ληστεία μετά φόνο" σε μια δίκη-παρωδία, στη διάρκεια της οποίας οι αρχές δεν δίστασαν να παραδεχθούν πως τα στοιχεία σε βάρος του Joe Hill ήταν "ελλιπή". Το 1916, στο Everett της Ουάσινγκτον, 200 εθνοφρουροί άνοιξαν πυρ ενάντια στα γραφεία της IWW, με αποτέλεσμα το θάνατο 5 wobblies και τον τραυματισμό 31. Σκοτώθηκαν επίσης 2 εθνοφρουροί και τραυματίστηκαν 19. Την επόμενη χρονιά, το 1917, χρονιά κατά την οποία οι ΗΠΑ μπήκαν στον Α Παγκόσμιο Πόλεμο, άγνωστοι επιτέθηκαν στον γνωστό αγωνιστή της IWW Frank Little και αφού τον βασάνισαν, τον κρέμασαν.

Επίθεση ενάντια στην IWW

Η είσοδος των ΗΠΑ στον πόλεμο έδωσε στις αρχές το κατάλληλο πλαίσιο για να συντρίψουν την IWW. Λίγο πριν την ανακοίνωση της πολεμικής εμπλοκής των ΗΠΑ, η εφημερίδα της IWW, η "Industrial Worker", είχε γράψει: "Καπιταλιστές των ΗΠΑ, δεν θα πολεμήσουμε για σας, αλλά ενάντια σας! Δεν υπάρχει καμία δύναμη στον κόσμο που να μπορεί να εξαναγκάσει την εργατική τάξη να πολεμήσει αν αυτή το αρνηθεί!". Τον Σεπτέμβριο του 1917, η αστυνομία πραγματοποίησε ταυτόχρονες εφόδους σε 48 γραφεία της IWW και κατάσχεσε έντυπο υλικό και αλληλογραφία που αργότερα θα χρησιμοποιούσε ως αποδεικτικά στοιχεία. Λίγες μέρες αργότερα συνελήφθησαν 165 γνωστοί αγωνιστές της IWW, κατηγορούμενοι για συνωμοσία ενάντια στην κατάταξη και παρακίνηση σε λιποταξία. Μετά την επανάσταση στη Ρωσία, στις κατηγορίες ενάντια στην IWW για "προδοσία", προστέθηκε και η "ερυθρά απειλή". Η δίκη των wobblies ξεκίνησε τον Απρίλη του 1918. Κράτησε 5 μήνες. Τα μέλη της IWW υπερασπίστηκαν τις θέσεις της οργάνωσης και 61 από τους κατηγορούμενους μίλησαν από το εδώλιο του κατηγορούμενου, μετατρέποντας σε κατηγοροί. Χαρακτηριστικό απόσπασμα: "Αυτός ο πόλεμος είναι ένας πόλεμος των επιχειρηματιών και δεν βλέπουμε γιατί θα έπρεπε να πάμε να σκοτωθούμε για να σώσουμε την θανατορία κατάσταση πραγμάτων που σήμερα απολαμβάνουμε".

Δεκαπέντε άτομα καταδικάστηκαν σε 20 χρόνια φυλάκισης, 33 άλλοι σε 10 χρόνια και οι υπόλοιποι σε μικρότερες ποινές.

Η γενική απεργία του Σηάτλ -η τελευταία αναλαμπή της IWW

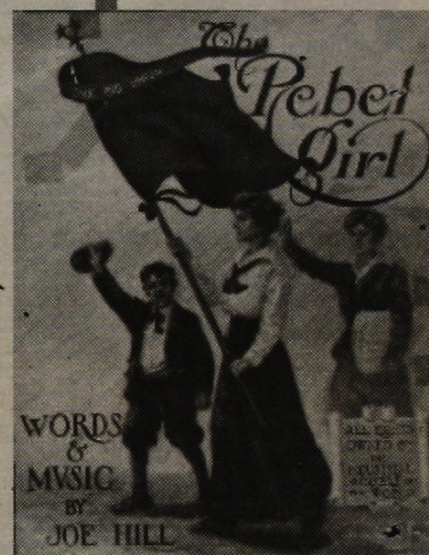
Τον Φλεβάρη του 1919, 35.000 λιμενεργάτες του Σηάτλ ξεκίνησαν απεργία με μισθολογικά αιτήματα. Σύντομα μπήκαν σε απεργία και άλλοι κλάδοι σε ένδειξη συμπαράστασης και ο αριθμός των απεργών έφτασε τις 100.000. Όλα ελέγχονταν από απεργιακές επιτροπές. Συμφωνήθηκε να μην απεργήσουν οι πυροσβέστες. Στήθηκαν 35 σημεία διανομής γάλακτος. Καθημερινά διανέμονταν 30.000 γεύματα. Οι εργάτες στα καθαριστήρια έπλεναν μόνα ρουχισμό και σεντόνια από τα νοσοκομεία. Τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούσαν είχαν την επιγραφή "με την άδεια της γενικής απεργιακής επιτροπής".

Η κυβέρνηση έστειλε στο Σηάτλ 1000 στρατιώτες και ναύτες, ενώ ο δήμαρχος της πόλης όρκισε βιαστικά 2.400 νέους βοηθούς σερίφη. Η γενική απεργία έλιξε αναίμακτα. Ωστόσο τις επόμενες ημέρες έγιναν επιδρομές της αστυνομίας σε γραφεία του σοσιαλιστικού κόμματος και της IWW. Συνελήφθησαν 39 μέλη της IWW για "υποκίνηση σε αναρχία". Ο δήμαρχος του Σηάτλ δήλωσε πως "η λεγόμενη συμπαθητική απεργία του Σηάτλ ήταν απόπειρα επανάστασης. Το ότι δεν υπήρξε βία δεν αλλάζει τα δεδομένα. Ο στόχος, δημόσια και ανοιχτά ανακοινωμένος, ήταν η ανατροπή του βιομηχανικού συστήματος, πρώτα εδώ και μετά παντού (...). Πράγματι, δεν υπήρξαν πυροβολισμοί, βόμβες, σκοτωμοί. Το επαναλαμβάνα, η επανάσταση δεν απαιτεί απαραίτητα βία. Η γενική απεργία, όπως εφαρμόστηκε στο Σηάτλ, είναι από μόνη της το όπλο της επανάστασης, ακόμα πιο επικίνδυνη επειδή ήταν ήσυχη. Η επιτυχία σημαίνει το να τεθούν όλα εκτός λειτουργίας. Δηλαδή, να τεθεί εκτός λειτουργίας η κυβέρνηση".

Ένας αρθρογράφος της εφημερίδας "The Nation" σημείωσε: "το σημαντικότερο φαινόμενο της εποχής μας είναι η χωρίς προηγούμενο εξέγερση της βάσης (...) ο μέσος άνθρωπος, χάνοντας την πίστη του στις παλιές ηγεσίες, γεύεται ένα νέο είδος αυτοπεποίθησης, μια προθυμία να αναλάβει ο ίδιος τις υποθέσεις του. Η εξουσία δεν μπορεί πλέον να επιβάλλεται από πάνω, έρχεται αυτόματα από την βάση".

Το κράτος απαντά

Η "ερυθρά απειλή", η τρομοκρατία, η είσοδος της μαφίας στα συνδικάτα θα είναι η απάντηση της κυβέρνησης των ΗΠΑ. Στις 11 Νοέμβριο του 1919, παρέλαση ακροδεξιών στρατιωτικών επιτέθηκε σε γραφεία της IWW στην Centralia της Ουάσινγκτον. Τα μέλη της IWW απάντησαν πυροβολώντας, σκοτώνοντας τέσσερα άτομα. Ο όχλος έπιασε έναν ξυλουργό-μέλος της IWW, τον Frank Everett, τον ξυλοκόπησε και τον έσυρε στο κέντρο της πόλης δεμένο πίσω από ένα αυτοκίνητο. Ο Everett φυλακίστηκε, όμως το ίδιο βράδυ, "άγνωστοι" τον πήραν από το κελί του, τον λυντσάρσαν, του έκοψαν τα γεννητικά όργανα, τον κρέμασαν από μια γέφυρα και τον γέμισαν σφαίρες. Κανένας δεν δικάστηκε για την άγρια δολοφονία του Everett. Έντεκα μέλη της IWW δικάστηκαν για ανθρωποκτονία και έξι από αυτούς έμειναν 15 χρόνια στην φυλακή. Σταδιακά, η IWW έχασε τη μαζικότητα της, παρόλο που συνέχισε να υπάρχει μέχρι και σήμερα, συχνά σε συνθήκες παρανομίας.

Partial List of Prisoners

ADAMS, GEORGE
Federal, indicted Omaha, Neb., Sept. 21, 1918.
Conspiracy, Bail, \$10,000.
AHLTEEN, CARL
Federal, indicted Chicago, Sept. 28, 1917. Conspiracy to violate Sections 6, 19 and 37 and Section 4 of Espionage Act. Convicted, 20 year sentence. Leavenworth Federal prison. Bail \$10,000.
ALEXANDER, GEORGE
Arrested Benewa county, Idaho, 1917. Picketing. Held several months at Moscow and St. Maries and released early in 1918.
ALLEN, WESELEY
Arrested Walla Walla, Sept. 1917.

Sections 6, 19 and 37 and Section 4 of Espionage Act. Convicted, 20 year sentence. Leavenworth Federal prison. Bail \$10,000.
ANDERSON, GEORGE
Federal, indicted Chicago, Sept. 28, 1917. Conspiracy to violate Sections 6, 19 and 37 and Section 4 of Espionage Act. Convicted, 20 year sentence. Leavenworth Federal prison. Bail \$10,000.
ANDERSON, GEORGE
Federal, indicted Chicago, Sept. 28, 1917. Conspiracy to violate Sections 6, 19 and 37 and Section 4 of Espionage Act. Convicted, 20 year sentence. Leavenworth Federal prison. Bail \$10,000.
ANDERSON, GEORGE
Federal, indicted Chicago, Sept. 28, 1917. Conspiracy to violate Sections 6, 19 and 37 and Section 4 of Espionage Act. Convicted, 20 year sentence. Leavenworth Federal prison. Bail \$10,000.

Για το αυταρχικό κράτος...

Στη νέα εποχή σταθερές στρατηγικές πλέον δεν υπάρχουν. Η πολλαπλότητα των προβλημάτων χωρίς πατρίδα μας οδηγεί σε πιο ευέλικτα συστήματα αντιμετώπισης. Η διακυβέρνηση συνολικής προσέγγισης καταλήγει αποτελεσματική όταν συνδυάζεται με την ικανότητα πρόβλεψης και ανάδρασης, την κουλτούρα υποστήριξης, την παρακολούθηση μετρήσιμων στόχων. Η εξουσία είναι συγκέντρωση πολιτικής, οικονομικής, επικοινωνιακής, πολιτισμικής δύναμης. Η κυβέρνηση είναι ένα συνολικό και συλλογικό σχέδιο από το οποίο δεν μπορεί να απουσιάζει η κοινωνία των πολιτών. Αυτή πρέπει να ισχυροποιείται συνεχώς ενόψει και των εξωτερικών κινδύνων.

(Γ. Πασχαλίδης, υφυπουργός παρά τω πρωθυπουργώ)

ζον προϊόν, οι μηχανές έχουν αποβεί μέσα καταστροφής όχι μόνο κυριολεκτικά: δεν έχουν κάνει περιττή την εργασία αλλά τους εργάτες. Η μικροαστική τάξη αποδεκατίζεται και η πλειονότητα των κύκλων της χάνει την ανεξαρτησία τους. Εκεί όπου δεν πετάχτηκαν στην τάξη του προλεταριάτου, ή συνηθέστερα στις τάξεις των ανέργων, έγιναν υπηρέτες των μεγάλων συμφερόντων ή του κράτους. Το Ελντοράντο της αστικής ύπαρξης, η σφαίρα της διακίνησης του εμπο-

θα προσπαθήσουμε με κάθε μέσο να εξασφαλίσουμε το εισόδημα των εργατών. Σήμερα η ανάγκη να υπερασπίσουμε το δικαίωμα της εργασίας είναι περισσότερο επιτακτική από ποτέ. Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε στην κυβέρνηση να ισοπέδωση τα κεκτημένα της εργατικής τάξης... Συνάδελφοι εγγυόμαστε το εισόδημά σας...

(ΤΟ ΒΗΜΑ, από ομιλία του Χρ. Πολυζωγόπουλου).

ρεύματος, χρεοκόπησε. Το έργο της διεξάγεται εν μέρει από τα τραπεζάκια, χωρίς τη βοήθεια των τραπεζών αυτοχρηματοδοτούνται, βγάζουν από τη μέση τους εμπορικούς μεσάζοντες και αναλαμβάνουν την οργάνωση των μετόχων. Ένα άλλο μέρος της σφαίρας των επιχειρήσεων του διαχειρίζεται το κράτος. Και το σύγχρονο κράτος είναι για μια ακόμη φορά μονάχα οργανισμός που δημιουργεί η αστική κοινωνία για το ε-αυτό της, προκειμένου να διαφυλάξει τις γενικές εξωτερικές συνθήκες για τα καπιταλιστικά μέσα παραγωγής είτε από τους σφετερισμούς των εργατών, είτε των ιδιωτών καπιταλιστών.

Θα προχωρήσουμε τα προγράμματα εξυγίανσης με αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς χωρίς να αναλογιστούμε το κόστος. Έχουμε την εντολή του λαού, αρκετή ώστε να μας στηρίξει η κοινωνία με τις ζωντανές δυνάμεις της και πρέπει να αφυπνίσουμε την σιωπηλή πλειοψηφία. Ούτε βήμα πίσω

(ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, από ομιλία του πρωθυπουργού).

Είτε είναι αυταρχική, είτε φιλελεύθερη, η κοινωνία υποταγμένη στο κράτος σημαίνει αστυνομικό έλεγχο και στρατολογία. Ο απολυταρχισμός της γραφειοκρατίας της οποίας την εξουσία επιβάλλει στο έπακρο η αστυνομία, σε όλα τα επίπεδα της ζωής, βρίσκεται σε αντίθεση με την ελεύθερη δόμηση της κοινωνίας. Κανένα οικονομικό ή δικαστικό μέτρο δεν μπορεί να οδηγήσει στην εκδημοκρατικοποίηση του συστήματος ελέγχου, παρά μόνο η θέληση των εξουσιαζόμενων...

Ο επαναστατικός μετασχηματισμός έχει μια παράδοση που πρέπει να συνεχιστεί. Η μελλοντική μορφή της συλλογικής ζωής έχει την πιθανότητα να επιβιώσει, όχι επειδή θα στηριχτεί σε μια πιο εκλεπτυσμένη θέσμιση, αλλά επειδή η κυριαρχία εξαντλεί τα όριά της στον κρατικό καπιταλισμό. Ο έλεγχος της οικονομίας, που προηγουμένως ήταν αποτέλεσμα της δόλιας πρωτοβουλίας των ιδιωτών επιχειρηματιών συνιστάται σε απλές λειτουργίες που μπορεί να τις μάθει ακριβώς όπως και το να θέτει σε λειτουργία μηχανήματα. Όλο και περισσότερο τα οικονομικά ζητήματα μετατρέπονται σε τεχνητά. Η προνομιά θέση των διοικητών, των τεχνικών και των μηχανικών σχεδιοποίησης θα χάνει την ορθολογική της βάση στο μέλλον: η γυμνή εξουσία γίνεται μόνιμη της δικαίωσης. Η επίγνωση ότι η ορθολογικότητα της κυριαρχίας βρίσκεται ήδη σε παρακμή, όταν το αυταρχικό κράτος καταλαμβάνει την κοινωνία αποτελεί την πραγματική βάση της ταυτότητάς της με την τρομοκρατία.

Την ικανότητα του καπιταλισμού να επιβιώνει της οικονομίας της αγοράς προανέγγειλε πολύ νωρίτερα η μοίρα των οργανώσεων της εργατικής τάξης. Η έκκληση να συνενωθούν σε εργατικά σωματεία και κόμματα εκτελέστηκε κατά γράμμα, όμως αυτές οι οργανώσεις δεν εκπλήρωσαν και τόσο τα φυσιολογικά καθήκοντα του ενωμένου προλεταριάτου, δηλαδή την αντίσταση στην ταξική κοινωνία γενικά, όσο την υποταγή στις φυσιολογικές συνθήκες της ίδιας της ανάπτυξης σε μαζικές οργανώσεις. Ενσωματώθηκαν κι αυτές μέσα στους μετασχηματισμούς της οικονομίας. Το κόμμα ασκούσε πιέσεις για κοινωνική νομοθεσία: η ζωή των εργατών κάτω από τον καπιταλισμό έπρεπε να ανακουφιστεί. Το συνδικάτο αγωνιζόταν να εξασφαλίσει προνόμια για τους ειδικευμένους εργάτες. Σαν ιδεολογική δικαιολόγηση εμφανίστηκαν φράσεις που μιλούσαν για δημοκρατία στο εργοστάσιο. Η εργασία σαν επάγγελμα: από την κριτική της εργασίας σαν σκλαβιάς που αποτελούσε και την μόνη οπτική του παρελθόντος, δεν απόμεινε σχεδόν ούτε λέξη. Η εργασία από έμβλημα των αστικών αξιών μεταμορφώθηκε σε πόθο των απόκληρων. Το επαναστατικό όραμα της απελευθέρωσης συνεχίστηκε να ζει μόνο στις συκοφαντίες μόνο των αντεπαναστατών. Όταν η φαντασία αποσπαστήκε ολοκληρωτικά από τη βάση, ο υφιστάμενος κρατικός μηχανισμός αντικαταστάθηκε από το κόμμα και τη γραφειοκρατία των εργατικών συνδικάτων. Η ενσωμάτωση είναι το τίμημα που πρέπει να πληρώσουν τα άτομα και οι ομάδες προκειμένου να αναπτυχθούν κάτω από τον καπιταλισμό. Ο ρεφορμισμός και η ρεαλιστική πολιτική που εφαρμόσαν οι γραφειοκράτες ήταν η ταφόπλακα της εργατικής τάξης.

Η ελευθερία έχει την ίδια μοίρα που είχε η αρετή σύμφωνα με την αντίληψη του Βαλερύ. Κανείς δεν την διεκδικεί πια, είναι ξεχασμένη και οπισθοδρομική βαλσαμωμένη όπως το σλόγκαν της δημοκρατίας μετά τον τελευταίο πόλεμο. Όλοι συμφωνούν σήμερα πως η λέξη «ελευθερία» θα έπρεπε να χρησιμοποιείται μόνο φραστικά. Το να την παίρνει κανείς στα σοβαρά είναι «ουτοπικό». Κάποτε η κριτική της ουτοπίας βοηθούσε στο να διατηρούνται η σκέψη της ελευθερίας σαν σκέψη της πραγματικότητάς της. Σήμερα η ελευθερία συκοφαντείται γιατί κανείς δεν θέλει στην πραγματικότητα να δει την πραγμάτωσή της. Οι συνθήκες για την πραγμάτωση της ουτοπίας είναι τόσο ώριμες που δεν γίνεται πια να εκφραστούν έντιμα. Όσο το προλεταριάτο δεν κάνει τη δική του επανάσταση, δεν απομένει σε αυτό και τους θεωρητικούς του καμία άλλη εκλογή από το να ακολουθήσουν το Οικουμενικό Πνεύμα στο μονοπάτι που έχει χαράξει. Τέτοιες απόψεις υπάρχουν άφθονες, δεν είναι οι πιο ηλίθιες, ούτε οι πιο ανέντιμες. Πάντως ένα πράγμα είναι αληθινό: αν επιστρέψουμε στο παλιό σύστημα της ελευθερίας επιχείρησης, ολόκληρος ο τρόμος θα ξαναρχίσει από την αρχή κάτω από νέα διεύθυνση. Η ιστορική άποψη, όμως, μιας τέτοιας συλλογιστικής αναγνωρίζει μόνο τη διάσταση του κύκλου Πρόοδος-Οπισθοδρόμηση. Παραβλέπει την ενεργό παρέμβαση των ανθρώπων. Εκτιμά τους ανθρώπους μόνο γι αυτό που είναι κάτω από τον καπιταλισμό: σαν κοινωνικές ποσότητες, σαν αντικείμενα. Όσο η παγκόσμια ιστορία ακολουθεί τη λογική πορεία της, αποτυγχάνει να εκπληρώσει τον ανθρώπινο προορισμό της.

Β.Λ.

Η πραγματεία του Max Horkheimer «Το αυταρχικό κράτος», ένα από τα πλέον ριζοσπαστικά και οσιόδοξα κείμενα της Κριτικής Θεωρίας, δημοσιεύτηκε πρώτη φορά και σε περιορισμένο μάλιστα αριθμό αντιτύπων το 1940. Στο έργο αυτό ο Χορκχάιμερ, σαφώς επηρεασμένος από το πνεύμα των εργατικών συμβουλίων που αναπτύχθηκαν κατά τη διάρκεια της προδομένης επανάστασης των σπαρτακιστών (1918-1919) εκθέτει με σύντομο αλλά οξυδερκή και συνάμα διεισδυτικό τρόπο τις σκέψεις του πάνω σε θέματα που βασάνισαν πολλούς ριζοσπάστες διανοούμενους της γενιάς του όπως: η φύση του φασισμού και η άνοδος του αυταρχικού κράτους, τα συμβούλια και ο ρόλος της διάνοησης, ο αυθορμητισμός και ο γραφειοκρατικός συνδικαλισμός, ο ρόλος της πρωτοπορίας κ.α. Σαραντά χρόνια μετά, εύλογα θα μπορούσε κανείς να αναρωτηθεί αν και πόσο ισχυρή είναι ακόμη η επιχειρηματολογία που ανέπτυξε ο πρωτεργάτης της Κριτικής Θεωρίας πάνω στη φύση και την εξέλιξη του αστικού κράτους. Πράγματι, «η κατάληψη των μέσων παραγωγής από το κράτος στο όνομα της κοινωνίας είναι η τελευταία ανεξάρτητη πράξη του σαν τέτοιο», όπως προφήτευσε ο Ένγκελς ή, αντίθετα, «ο καπιταλισμός δεν τελειώνει με την κατάρρευσή του, αλλά μάλλον εξακολουθεί να φυτοζωεί σ' ένα αυταρχικό κράτος», όπως διατείνεται ο Χορκχάιμερ;

Το αυταρχικό κράτος είναι καταπιεστικό σ' όλες του τις μορφές. Η άμεση σπατάλη ισχύος δεν παράγεται πια από τους οικονομικούς μηχανισμούς με την κλασική έννοια. Προέρχεται απ' τις υπέρμετρες ανάγκες του εξουσιαστικού μηχανισμού και την καταστροφή κάθε πρωτοβουλίας από τη μεριά των εργαζομένων: η υπακοή δεν είναι και τόσο παραγωγική. Παρά την υποτιθέμενη έλλειψη κρίσεων δεν υπάρχει καμία αρμονία. Αν και η υπεραξία δεν απορροφάται πια στο κέρδος, αποτελεί ακόμη το επεταϊκό σημείο. Η κυκλοφορία εξαλείφεται και η εκμετάλλευση αλλάζει μορφή. Η πλατιά διαδεδομένη θέση στην οικονομία της αγοράς, που υποστήριζε ότι η αναρχία της κοινωνίας συνδέεται με τη χαλαρή βιομηχανική πειθαρχία, σήμερα έχει καταλήξει να σημαίνει ότι ο έλεγχος πάνω στη φύση, η πάλη για την κατάκτηση της παγκόσμιας αγοράς και η φασιστική πειθαρχία που πρέπει να επιβληθεί είναι όροι αλληλένδετοι μεταξύ τους. Ακόμη κι αν οι ελίτ συνωμοτούν σήμερα ενάντια στους ίδιους τους λαούς, πάντοτε είναι έτοιμες να αρπάξουν ακόμη περισσότερα θηράματα από το κυνηγετικό τους πεδίο. Το αξίωμα του ελέγχου εκδηλώνεται σαν διαρκή κινητοποίηση. Η κατάσταση αυτή καθ' αυτή είναι παράλογη.

Η διαλεκτική της τέχνης της αυταρχικής διακυβέρνησης έχει στον άξονα την ιδέα ότι οι διαφορές ανάμεσα στις τάξεις, την ειδικευμένη και την ανειδίκευτη, ή ανάμεσα στις φυλές πρέπει να διευρύνονται συστηματικά με την βοήθεια των ΜΜΕ για να απομονώνονται όλοι μεταξύ τους. Πρέπει ν' ακούνε τον καθένα, από τον Φύρερ μέχρι το ντόπιο αφεντικό, αλλά ποτέ ο ένας τον άλλον. Πρέπει να πληροφορούνται για οτιδήποτε, αλλά δεν πρέπει να πληροφορούν τους εαυτούς τους. Πρέπει ν' ανακατεύονται σε όλα, αλλά όχι στην ηγεσία. Η ανθρωπότητα είναι έτσι πλήρως εκπαιδευμένη κι ακρωτηριασμένη. Αν μια χώρα είναι αρκετά μεγάλη, ο μηχανισμός καταστολής που χρησιμοποιείται ενάντια στον εσωτερικό εχθρό βρίσκεται σαν πρόσχημα την απειλή του εξωτερικού εχθρού. Ενώ η ανέχεια και ο κίνδυνος του πολέμου είναι αναγκαία, ανεξέλεγκτα και αναπόφευκτα αποτελέσματα της οικονομίας της αγοράς, μπορούν να χρησιμοποιηθούν εποικοδομητικά από το αυταρχικό κράτος.

Ο πολλαπλασιασμός των αναγκών σε μια κοινωνία πολιτών με πολλαπλές ιδιότητες δημιουργεί συνθήκες πολυσυλλεκτικότητας μέσα στα κόμματα. Η μετατόπιση της έννοιας «εργασία» προς την έννοια «απάσχοληση» μας υποχρεώνει να απευθυνθούμε στο σύνολο των εργαζομένων/απασχολούμενων, επικεντρώνοντας τη φροντίδα στους ανέργους, στους χαμηλόμισθους, στις περιοχές χαμηλής ανάπτυξης και πρόνοιας.

(Παντελόπουλος, υποδιευθυντής Εθνικής Τράπεζας)

Οι ιστορικές προβλέψεις για την μοίρα της αστικής κοινωνίας έχουν επιβεβαιωθεί. Στο σύστημα της οικονομίας της ελεύθερης αγοράς, η οποία ώθησε τους ανθρώπους σε εφευρέσεις εξοικονόμησης μόχθου και τους ένταξε τελικά σε μια παγκόσμια μαθηματική φόρμουλα, το ιδι-